



KáZsé *Egész Könnyű*



Az SzSzSzI Kossuth Zsuzsanna Tagintézményének lapja



*III. évfolyam, 1-2. szám - „Őszi másfeles”
2013 november*

A szerkesztők

Mivel ilyen még nem volt, és mivel van mire büszkének lennünk – lapunk sok lelkes új munkatárssal büszkélkedhet –, munkatársaink úgy döntöttek, bemutatkoznak. Természetesen a teljesség igénye nélkül készült ez az összeállítás, hiszen vannak, akik már nincsenek közöttünk, mert végeztek, és vannak, akik sokat írnak, rajzolnak, fényképeznek az újságnak, de a szerkesztőségi üléseken nem feltétlenül vesznek részt. Reméljük, a jövőben is sokan csatlakoznak, illetve írnak magukról, és ennek az összeállításnak lesz még folytatása.



Katona Boglárka vagyok a 11.c-ből, már 9. osztály óta vagyok az iskolaújság szerkesztőségének tagja. Különböző riportokat készítek eseményekről, illetve interjúkat, sokszor híres emberekkel is. Nagyon élvezem, igaz, néha kimerítő tud lenni, de elég csak megnézni a munkám

gyümölcsét, és máris jobban érzem magam. Érzem, hogy igen megérte ez a sok fáradozás.



Micziz Petra vagyok, a 10.c osztályba járok. Szeretem az állatokat, és az állatokkal kapcsolatos dolgokat. Szeretek még sok időt öltetni kint, a szabadban lenni. Az újságba mindenféléről szoktam írni, ami éppen az iskolában történik. Ha egy cikket meg-

írok, szeretem, ha az szép és alapos. Erre törekszem mindig. Jelmondatom: „Ami nem öl meg, az erősít.”!



Ábrahám Eszter vagyok, jelenleg 16 éves. Az iskolaújságban az „író” szerepet töltöm be, én vagyok az, aki havonta bead egy kis történetet. Már általános iskolás korom óta írok. Szinte minden történetemet a horrorisztikus

téma öleli át, de ez nem meglepő, hisz ezen nőtem fel. Mostani „kisregényem”, a Himitsu egy folytatásos regénynek indult, melyet minden hónapban bővítek. Az érdekes ebben a történetben, hogy több régi, emlékezetes álmom alapján írom.



Lajos Csengének hívnak, Felgyőn lakom és a 10.b osztály tanulója vagyok. Ebben az évben léptem be az iskolaújság szerkesztői közé, főként a cikkek tartalmának összeállításában fogok segíteni a többieknek.



Híres Barbara vagyok, a 10.c osztályba járok. Az iskolaújsághoz most csatlakoztam. A lapot a rajzaimmal és a moziajánlómmal teszem színesebbé.



Gombkötő Ildikó vagyok, a 12.c-be járok. Az iskolaújságban első-sorban az irodalmi rovatban találkozhattatok már a verseimmel. A versek mellett szívesen írok mást is, szinte mindent, de egy regényhez soha nem lenne türelmem. Ebből kifolyólag szeretem a verseket, nem

mondanék kedvenc költőt, mert mindig megfog valaki, de jelenlegi aktuális kedvenceim József Attila, és a kortársak közül Jónás Tamás. A versek mellett még bolondulok a zenéért, szükségem van rá, mikor nehezen kelek fel, mikor nehezen alszom el, mikor boldog vagyok, mikor szomorú vagyok, tehát mindig. Én magam is zenélek, a szívem mélyén fűvös vagyok, a legrégebb óta furulyázok és trombitálok, de jelenleg próbálkozom a basszusgitárral is. És ha türelmem is van, akkor festek, és mindenből valami kézzelfogható alkotok, ami él és mozog.



Pesztránszki Fruzsina vagyok a 10.a osztályból, és nagyon vonz a média világa. Ezért is jelentkeztem az iskolaújság szerkesztői közé.

Imádom az állatokat, van is egy kiskutyám, Pedro. Szabadidőmben lovagolok, biciklizek és a barátaimmal szórakozom.



Földi Lilinek hívnak, és a 10. c osztályba járok. Még sosem próbálkoztam újságírással, de mindig is szerettem volna kipróbálni, és ezt a sulijúrságnál most megtehetem. Amit eddig láttam belőle, az kifejezetten tetszik. Azt még nem tudom, hogy mit írok szívesen, viszont a fotózás nagyon érdekel, és szeretem is csinálni. Mindenkinek csak ajánlani tudom!



Lévai Fanni vagyok, 17 éves, a 10.c osztály tanulója vagyok. Szülésznő szeretnék lenni, ha felnövök. Azért vállalkoztam az újságírássra, mert olyan dolgokat szeretnék veletek megosztani, amelyek nagyon tanulságosak és elgondolkasztatók.



Szarvas Mátyás vagyok, interjúkat készítek a lapba. Nagyon változatos az érdeklődési köröm: a humán tantárgyak és a természettudományok egyaránt érdekelnek, és rajongok a zenéért, a festészetért és az építészetért.



Mikó Anna vagyok, harmadik éve segíték a KáZsé Egész Könnyű újság munkatársainak a lap írásában, szerkesztésében. Felelős szerkesztőként ügyelek rá, hogy a lap etikus, szövege helyes, tartalma kellően friss és vidám legyen. Ötödik általános iskolás korom óta veszek részt

diáklapok szerkesztésében, elvégeztem a kommunikáció szakot közéleti újságírással szakirányon. Igyekszem átadni mindazt, amit tanáraimtól elméletben – és főleg újságíróként, gyakorlatban tanultam.

A helyesírási verseny eredménye

Mivel a pontszerzés az olimpián is a 8. helyig lehetséges, álljon itt a helyesírási verseny pontszerző helyen végzett versenyzőinek névsora. A rendkívül nehéz versenyhez természetesen mind a tizenhét bátor vállalkozónak gratulálunk!

Helyezés	Név	Osztály	Pontszám
1.	Váradai Ibolya	9.b	43,5
2.	Csibri Vivien	9.b	41
3.	Jenei Fruzsina	11.b	38
4.	Czető Tímea	11.a	36
5.	Ludányi Zsófia	10.c	35
6.	Móra Dominika	11.c	34,5
7.	Komlósi Zseraldin	11.c	31,5
8.	Hutvágner Rea	11.a	29,5

Tartalom

Bemutakoznak a szerkesztők.....	2. oldal
Tartalom, helyesírási verseny	3. oldal
Gólyaavató	4. oldal
Bonis bona - interjú Csibi Gábornéval ...	6. oldal
Pszichológia szakkör felhívása	7. oldal
Interjú Szilágyi Nóra pszichológussal	8. oldal
Irodalmi sarok - Gombkötő Ildikó	9. oldal
Himitsu - folytatásos regény 2.	10. oldal
Könyvajánló.....	10. oldal
Interjú Boldog Zoltánnal	11. oldal
Interjú Tasnádi Istvánnal.....	12. oldal
Verdi-év a színházban	13. oldal
Az özvegy Karnyóné	14. oldal
Moziajánló	15. oldal
A bukásról	16. oldal
Kortárssegítők az iskolában	17. oldal
Ápoló tanulók országos dobogón!	19. oldal
Pályaválasztási vásár	21. oldal
Színes – divatbemutató a vásáron	22. oldal
Gyárlátogatás	23. oldal
Motoros találkozó	24. oldal
Gratulálunk, Aranyköpések.....	25. oldal
Olvasónapló	26. oldal
Idősek napja	27. oldal
Tropicarium.....	29. oldal
Hírek, programok	30. oldal

A gólyaavató

A gólyaavató idén is nagyon jó volt, sok feladatot kaptak a kilencedikesek, amit szépen meg is kellett csinálniuk. Ez kisebb-nagyobb sikerrel össze is jött! Nekünk, tizedikeseknek elég sok munkánk volt vele, és nagyon sokat segített nekünk Sebők Rita és Sebők Nóri. Elég sok időbe telt, amíg olyan feladatokat sikerült kitalálnunk, ami mindenkinek egyaránt tetszett, és a tanárok is elfogadták. Nekem a tánc tetszett a legjobban, azon nevtünk a legtöbbet. De az egész este nagyon jó volt. Ahogy a kilencedikesektől hallottam, nagyon jól érezték magukat. Főleg a gólyaeskü tetszett nekik. Természetesen ők is megírták a hagyományosan előre megadott szavakra készült gólyaverseket (lásd a következő oldalon).

Micziz Petra (aki már tizedikes, ha-ha – a szerk.)



Gólyaeskü 2013

*Kilencedikesként fogadom,
A tizedikesnek a buszon átadom a helyem,
Minden kívánságukat lesem,
A táskám le se teszem,
Ugrom, hogy nehéz könyveiket
átvegyem.
Őrző-védőjük vagyok,
hisz ők itt a nagyok.
Fenekemen tojánhéj van még,
Ha kérik, leugrok egy szendvicsért.*

*Legyen tavasz, nyár, ősz vagy tél,
Kérésük számomra aranyat ér.
Mint egy dolgos hangya, igyekszek,
A példaképeim úgyis ti lesztek.
A menzán, mint Mózes tette a tengerrel,
Úgy válok én is ketté a tömeggel.
Ha nincs cigitek, adok egy szálát,
Ha rám néztek, befogom a számat.
A matek tesztet helyettetek írom,
Szolgállok titeket, amíg csak bírom.*

9.b

*Coccinella Septempunctata rámászott
a cserszömörécére,
az útja pedig egyenesen továbbvezetett
Hamupipőkéhez.*

*Ott olyan rend volt és luxuskultusz,
hogy nem kellett félni, ha megszúr a kaktusz.
Micimackó és Malacka mozdonyra szálltak,
hogy megkeressék az ugri-bugri társukat.
Meg is lett ám hamar, de Ő a kémiával foglalkozott,
ahol a szubatomi részecske atom összetevőjével
dolgozott.*

*Megszentségteleníthetetlenéskedéseitekért pedig
megfosztunk titeket a szent mivoltotoktól.
Ezért mondunk is valami okosat nektek:
a tengeri algák biológiailag aktív anyagok.*

A gólyaavatóval kapcsolatos elképzeléseiről több diákot megkérdeztem. Volt, aki azt mondta, nagyon félt a feladatoktól, de később megnyugodott, hogy nem kellett olyan durva dolgokat csinálni, és összességében tetszett neki a délután.

Csóti Annabell



9.a

*Nyitva térkép
Nyitva börtön
Mégis a szabászollót őröm
LIKE-olgtok én itt össze-vissza
Mert szaktanárit kap Janika
Mondták már azt páran
Hogy elektrofalográfra vár az állam
De itt csak cinkhenger kesztyű
Na meg a lábtyű
Lelhető fel az ezüsttálon
De ez csak lepel
Avagy függöny
Amin sokszor eltűnődöm
De most itt a vége rövid kis versünknek
Amit a 9.a szerkesztett.*

„Én csak kicsit vártam a gólyaavatót, mert nagyon kíváncsi voltam, hogy milyenek lesznek a feladatok. Tetszett.”

Szöllősi Dorina, 9.a



9.f

*Justin Bieber sokak szerint egy pávagyerek.
De ingyom-bingyom, ez csak illúzió.
Ha nem is tudja a cucu malac,
Akad azért agysejtállománya.
Lakásában van Domestos.
Ablakában ablakbélés.
Bitófája biztosan van.
És ha betegségbe esne,
Sztetoszkóppal méri őt is.*





Bonis bona – a gyerekek örömeért

Interjú Csibi Gáborné tanárnővel

Csibi Gáborné tanárnő nemrég öt éves versenyfelkészítő munkájáért megkapta a Bonis bona – A nemzet tehetségeiért díjat. Tanítványai az Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferenciákon értek el jó eredményeket. Az elismerésről Szarvas Mátyás kérdezte.

– Mit lehet tudni a konferenciáról, ahol a tanítványai sikeresek voltak?

– Iskolánk, a Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi Szakközépiskola az ötven éves jubileumát ünnepelte 1998-ban, amikor megszületett ez a tudományos verseny egészségügyi és humán szakközépiskolás diákok számára. Azóta Miskolc, Debrecen, Budapest, Pécs, Kecskemét, Békéscsaba is csatlakozott, és évente megrendezi valamelyik város egy iskolája ezt az eseményt. Mindig megadnak négy-öt témakört, amiben dolgozatokat várnak. A diákok választanak, keresnek egy felkészítő tanárt. Élmény volt a dolgozatok, a prezentációk elkészítésében, az előadások megtartásában segíteni őket. Szerencsémre iskolánkban nagyon sok lelkes, nyitott tanulója van, akik örömmel vettek részt ebben a munkában, mely nemcsak munka, de egyben felfedező utazás is volt. Büszke vagyok, hogy ilyen tanulókkal dolgozhattam együtt az évek során. Hálás vagyok nekik, hiszen nélkülük most nem kaphattam volna meg ezt a díjat.

– Sok pluszmunkával járhat a diákok munkájának segítése..

– Ez így van. A dolgozatok főként tanítási időn kívül készülnek, amikor a gyerekek kutatnak, utánanéznek szakanyagoknak, kérdőívet vagy riportot készítenek, feldolgozzák a kapott anyagokat, azokból statisztikai adatokat csinálnak, következtetéseket vonnak le. Ez egy szinte szakdolgozat méretű, komoly, többhetes munka. A dolgozatot aztán be kell küldeni, és egy szakemberekből álló előzsűri átolvassa, pontozza, majd kiderül, hogy a beérkezett összes dolgozathoz mely munkák íróit hívják meg a konferenciára. Utána következik az általában kétnapos rendezvény, ahol a gyerekek egy prezentációval együtt adják elő a munkájukat, ismertetik a zsűrivel és a többi versenyzővel is. Ehhez már kell egyfajta képesség, kiállás is. Én azért dolgozom általában több emberrel, mert akkor a párosnak az egyik tagjában lehet, hogy van előadói affinitás, a másik pedig segít léptetni a dolgozat prezentációját.

A legelső ilyen konferenciákon még papírból olvastak fel a diákok, most már azt várják el tőlük, hogy mint a nagy professzorok, kívülről tanulják meg a tízperces szakanyagot, közben léptessenek és magyarázzanak. Mindez körülbelül fél év felkészülést igényel.

– Tehát ez a verseny ad egy jó előadói gyakorlatot, igaz?

– Igen. És van ebben már egy kis színház is azért. Mi például gyakran teszünk a prezentációk alá zenei aláfestést, válogatunk irodalomból, versekből idézetet, azzal kezdjük, ami illik a témához, olyan képeket, olyan hátttereket, animációkat használunk, hogy egy kis művészet is legyen, tehát ez egy előadás is, nemcsak a tudományról szól. Azt vettük észre, hogy így lehet még jobban eljutni az emberek érzelmeihez, hatni rájuk, de természetesen mindezt úgy, hogy tudományosak maradjunk. Figyelni kell arra is, hogy a tudományosságnak, a szakmaiságnak, a szaknyelv használatának, kifejezéseknek helyén kell lenni, korrektnek kell lenni.

– Mondjon egy pár példát! Milyen témában készültek dolgozatok? Így könnyebben el tudjuk képzelni.

– Miskolcon másodikkok lettünk egy olyan dolgozattal, ami a kisebbségek, esetünkben a roma lakosság életmódjáról és egészségtudatosságáról szólt. Békéscsabára mentünk a kutyaterápiáról szóló dolgozattal. Volt két diák, aki egy fogyatékkal élő kislány gondozóját kereste meg. Amivel elsők lettünk, az egy nagyon érzékeny téma volt: a haldokló gyerekek témája. Egy chronbeteg, vastagbél-gyulladásos fiú két évben is végzett kutatást a saját betegségéről, és mind a kétszer dobogós lett. Tizenkettedikesek krónikus beteg diáktársaikról írták meg, hogyan élik meg a betegségüket. Másodikkok lettünk azzal a pszichológiai témával, hogy az óvodásokra milyen lelki hatással van a média.

– *Az idén hány tanulóval indul? Vannak jelentkezők?*

– Jelentkezők vannak, igen. És várjuk a témákat. Azért a kettőnek találkozni kell, mert a témától is függ, hogy a tanuló lát-e benne fantáziát. Mostanában együtt dolgozom Fodor János tanár úrral: ő a prezentációs, számítástechnikai részért felel, én a szakmaiságra, a szerkesztésre, a dolgozatírásra ügyelek. A prezentációk elkészítésének segítségét és a betanítást közösen végezzük. Ha kiderül, hogy egy dolgozat bejut, beviszem az előadókat idegen osztályokhoz gyakorolni. Amikor először kiállnak, sokszor alig tudnak megszólalni. A konferencián viszont, sok gyakorlás után már profi előadók, mert addigra már túl vannak jó néhány megmérettetésen, megtanulták idegen embereknek előadni a dolgozatot.

– *Mit vár a versenyző diákoktól?*

– Az egyetlen elvárásom az, hogy tanulják meg a dolgozatot kívülről. Van egy kis sűgőlap a kezükben a diákról, szükség esetén bele tudnak nézni, hiszen a nagy előadóművészek is megakadhatnak néha, de általában kívülről tudják. Tavaly a zsűri mondta fönt Pesten, hogy onnan tudják, hogy kik a szegediek, hogy azoknak van kis kártya a kezükben.

Amikor ki kell menni előadni, úgy adják elő azok is, akik előtte nem vették annyira komolyan, hogy abban minden szeretet, az egész munka megünneplése benne van. Aztán még egy plusz feladatunk van, az eredményhirdetés után. Ha valamelyik dolgozat nem ért el különösebb eredményt, akkor a vállamon sírnak, és a lelküket ápolom. Mert azt ugye nem látja a diák, hogy az már egy hatalmas eredmény, hogy a döntőbe eljutott, ott is szeretne valamilyen díjat. Ilyenkor elmondom, hogy büszke vagyok, és nem haragszom, nem csalódtam, és jövőre azért is újra indulunk, nem adjuk fel. A lényeg, hogy a végén úgy jöjjen haza a diák, hogy sikerélménye legyen, boldogsága, nem kudarcélménye. Aztán van a versenynek még egy lecsengése. Az ápolók világnapján, május 12-e körül az iskolában hagyományosan úgy ünnepe-lünk, hogy az ODK-n sikeres dolgozatokat az egész iskola előtt is előadják a gyerekek.

– *Számított erre az elismerésre?*

– Soha eszembe nem jutott, hogy ezért valaha is bármiféle díjazásban részesülhetek. Nem azért csináltam, hanem a diákokért, az ő örömükért. Volt diszlexiás, diszgráfiás kislány, aki rettenetes szorgalommal látott neki, kétszer kapott díjat, egyszer hatodik lett, egyszer tizenegyedik. Azt mondta: „tanárnő, soha életemben senki meg nem dicsért, én önnek köszönhetem, hogy díjat kaptam valamiért az életben”. A roma témájú dolgozat sikere után bejött az anyuka, és a vállamra dőlve zokogott, hogy az ő gyereket soha semmilyen iskolában meg nem dicsérték. Boldogsághoz és büszkeséghez jutott nemcsak a gyerek, hanem a szülő, a család is. Túltekintve rajtam ez azt is jelenti, hogy ebbe az iskolába megéri jönni, mert itt a tanárok ilyen tevékenységekben is részt vesznek és segítik a gyerekeket.

– *Ha jól értem, nem csak jó képességű gyerekeket biztat a részvételre?*

– Nem csak a jó tanuló gyerekekkel megyek, nem is tudom a tanulmányi eredményüket, meg sem nézem a jegyeiket. Akkor döbbenek rá, amikor a diák elkezd mondani a dolgozatot, hogy esetleg diszlexiás. Akkor arra kell trenírozni, hogy elő tudja adni.

– *Nagy dolog az, ha egy pedagógus ennyire a munkájának és a diákoknak él. Öröm látni, hogy tényleg mindenre képes, hogy egy bizonyos eredményhez juttassa őket, vagy örömet szerezzen nekik.*

– Ez kölcsönösen működik, és én is érzem a diákok szeretetét. Jobban működik minden, ha tanár és diák szeretettel készül közösen egy megmérettetésre. Fontos az is, hogy visszajelezzek a diáknak, ha valami jól sikerült, hogy ügyes vagy, szeretlek, megdicsérlek, meg vagyok veled elégedve. A magyar embernek óriási hibája, hogy nem szeret pozitívan visszajelezni. A negatívát hamar elmondjuk, a jót viszont természetesen tartjuk. Pedig a dicséret nem kerül pénzbe, csak pár másodpercbe.

Szarvas Máttyás

Novemberben **pszichológia szakkör indul** a Kossuthban, amin szívesen látok minden érdeklődőt. Közösen megbeszéljük, hogy milyen témák érdekelnek benneteket, és azokon megyünk majd végig. Arra számíthatok, hogy nézünk majd filmeket, játszunk a témákhoz kötődő szituációs játékokat, hozhattok ti is anyagot egy-egy témához, esetleg vendégeket hívhatunk meg. Hamarosan teszek ki plakátokat, és egy megbeszélésre hívlak benneteket a szakkörrel kapcsolatban. A másik fontos információ, hogy szeretnék az iskolában egy **iskolapszichológusi hirdetőtáblát**, ahova olyan szervezetek, csoportok elérhetőségeit tenném ki, akik érdekelhetnek benneteket, illetve a benneteket érdeklő témákról is gyűjtenék anyagokat, érdekes írásokat. Ha valakinek van ötlete, vagy maga is szívesen részt venne a tábla feltöltésében, nyugodtan keressen meg!

Szilágyi Nóra iskolapszichológus tavaly félévkor került intézményünkbe. Ríporterünk arról kérdezte, hogy mi mindenben kérhetjük a segítségét.



– *Hogy került ebbe az iskolába, miért pont ezt választotta?*

– Ez nem választás kérdése volt, jött a lehetőség. Nemcsak ebben az iskolában dolgozom, hanem a bókortintézmény minden iskolájában.

– *Sok diák szokott Önhöz fordulni?*

– Sokan azt gondolják, hogy az iskolapszichológus dolga egyénileg foglalkozni a diákokkal. Ez részben így is van. De ez csak körülbelül egyharmadát jelenti a munkámnak. Legalább ugyanannyit foglalkozom több diákkal egyszerre. Előfordulhat olyan, hogy mondjuk egy osztályban pár embert kiközösítenek vagy bántanak. Elképzelhető az is, hogy olyan értékek dominálnak egy osztályban, ami többeknek nem jó. Vagy az osztálynak a tanulmányi eredménye két tizedet zuhan egy félévben. Ilyen helyzetekben is meg lehet keresni egy iskolapszichológust, így osztályokkal is foglalkozom. A bekerülő kilencedikes osztályoknál játékokat állítok össze, amelyek segítségével jobban megismerik egymást. Illetve a munkámnak lehet egy olyan része is, ahol tanárokkal foglalkozom. Ha egy tanárnak és egy diáknak van konfliktusa, vagy egy tanár úgy érzi, hogy egy osztállyal nem megy neki a munka, akkor ők is megkereshetnek, és dolgozunk ezen. Olyan módszereket találunk ki, amik segíthetnek. Ilyenkor bemegyek az órára, megnézem, hogy amit frissen kigondoltunk, az hogy megy neki, illetve egyáltalán azért is hasznos a jelenlétem, hogy rájövünk, mi a probléma. És természetesen az is része a munkámnak, hogy egyénileg megkeresnek a diákok. Változó, hogy melyik iskolában hányan keresnek meg. Itt nyilván egy kis időbe került, hogy jobban megismerjenek a diákok, de most már egyre gyakrabban keresnek.

– *Sokan nem merik elmondani senkinek a problémájukat, nehogy kiderüljön.*

– Az nagyon fontos, nemcsak az egyéni munka, hanem bármilyen munka esetében, hogy ha valaki nekem elmond valamit, azt nem adhatom tovább. Ez a szakmai titoktartás. Nyilván egy iskolában vannak olyan helyzetek, amikor valakinek van valami gondja, és lehet, hogy az osztálytársait, szülőket és az osztályfőnököt is érdemes bevonni, hogy megoldjuk a helyzetet. Ilyenkor ez nem a háta mögött történik, hanem mindig megbeszéljük azzal az emberrel, aki megkeresett, hogy elindulunk-e valamilyen irányba.

– *Mi van akkor, ha osztályközösségben van a probléma, de a diák nem szeretné azt, hogy az osztállyal együtt oldják meg, vagy azt szeretné, ha maximum az osztályfőnök venne ebben részt?*

– Igen, ez jó kérdés, hiszen nehéz lehet egy egész osztály előtt felvállalni, hogy valakinek problémája van. Olyankor is lehet valamit tenni, leülök azzal dolgozni, akinek gondja van, de nem biztos, hogy látványos eredményhez vezet, ha az osztályt nem vonjuk bele, tehát ez valamennyire beszűkíti a lehetőségeket. De az is teljesen elfogadható, ha valakinek nem vállalható a problémája.

– *Mi van akkor, ha a diáknak nem az iskolával van problémája, hanem egyéni problémája van, és ezt nem tudja különválasztani az iskolától, behozza ide? Akkor is érdemes beavatni az osztályt?*

– Nem, csak olyan esetekben érdemes beavatni, hogyha velük kapcsolatos ez a probléma.

– *Milyen akadályai vannak a segítségnek?*

– Nagyon sokan azzal jönnek be, hogy valakit jó lenne megváltoztatni valakivel szemben. Én mindig azokkal tudok foglalkozni, akik hozzám jönnek. Másik személyt nem tudok megváltoztatni. Azt az embert se feltétlenül tudom megváltoztatni, aki eljön hozzám, ez mindig egy közös munka. De sokan úgy keresnek fel, hogy azt gondolják, hogy mással van a probléma, és kiderül, hogy ez nem feltétlenül van így. Ha az ő viselkedése változik, ez hat a többiekre, mondjuk egy osztályra is.

Katona Boglárka

Irodalmi sarok

Gombkötő Ildikó:

Versek Háromezerből egy hétre.

1. Mi van?

Felkelek valami reggel
Talán szombat vagy vasárnap.
Könyvek, ruhák káposztás káosz
Most mi van?

Rossz buszra szálllok,
ÉS rossz helyen szálllok
600 a jegy, de egy forintom sincs.
Most mi van?

Cseng a telefon, csenget a szomszéd
Szóözönök, és ember tömegek
Zöld a lámpa mégis elütnek
Most mi van?

Hétfő van lesz talán, én én vagyok
Valami órán vagyok
Valami valami van
Most mi van ?!

2. Kórok.

Bizalom kockázatok és mellékhatások nélkül.
Bízzon benne, hogy hátha van.
Nem számoltam a kórokokkal.
Az üres szavakkal, gyermeki mondókával
monddmagad, monddmagad
mondd a magadét !
Én a bizalom árát már százszor is megfizettem
Ezerszer bíztam benne, hogy hátha van.
Csak már egy vasam sincs,
Vagy ha van abból begyógyszerezem magam
Komoly kockázattal és mellékhatással bíró hatalom
Hátha van.

3. Sok a semmi.

Ebben a sokarcú világban
nincs itt senki
Ebben a sokfalú világban
szabad mindent kitenni.

4. Dögevő

Árva májas kenyér, és elárvult virsli
Árva lelkem csak nézi nézi
Testem monoton rág, és eszi
A fránya lelkiismeret,
hogy mára csak ez jut.
Utána szaladj ki hányni,
az egész világgal kergetőz-
ni,
akárkinek levetkőzni,
a papnak mentegetőzni.
Uram, csak vagyok, csak vagyok
Csak legyek, csak legyek.
Elárvult világban, lélekcafatok
rajta légy szaglászik,
és új életre vágyik
ez tökelütött árva dögevő
meg van az egy és meg van a velő



Kovács Karolina rajza

5. Számla

Benyújtod a számlát,
Vettél éhséget, és
Vettél lámpát
Vettél sötétséget
és vettél árvát.

6. Búcsú felé féle

Homok, krumpli és rizs szemek,
peregnek.
Hiába örök, ha sosem elég.
Hiába az élet ha vége van.
Hiába írok, és hiába sírok.
A szót meg nem eszem.
Hiába vagyok, ha csak úgy vagyok.
Hiába élek és hiába hallok
Titkos remények, és fogyó gyógyszerek.
Idegen testek, és idegen kielégülések.
Hiába.
Hiába, ha nincs benne lélek.
Hiába ártok, hiába bántom,
magam. Hiába óvom,
és ha más nem is, én hiába akarom magam.
Hiába véges, ha örök, mert titka van.

7. Ártatlanok

Az égből potyognak az apátlanok
az anyjukból sorra hullnak
kevés a hely és egyre sírnak
Hiába is ártatlanok.

Az éj leple mindent elrejtett. Az a valami, vagy valaki villámgyorsan megfogta a menekülő lány karját, amiben még világított a telefon, és odarántotta magához. A lány megdermedt, és kezéből kiesett a kutyü, ami mindkettőjüket megvilágította.

Amit akkor láttam, sosem fogom elfelejteni. A férfi csuklyát viselt, ami a szemeit eltakarta, eldeformálódott és félig lerohadt arcán mégis látszott az a hatalmas mosoly. Ez a mosoly sem kedves, sem máshoz hasonlítható mosoly nem volt.

A lány szinte lélegzet nélkül, meredten bámult a vadászára, aki megfogta az arcát, és megsimította, majd lassan felemelte a kezét, és a lány feje tetejére emelte azt. Az egyik fiú értetlenül nézte, mit művel, de a másik rákiáltott:

– Ki maga, és mit képzelsz, mit csinál??

A csuklyás férfi felemelte a tekintetét, és megszorította a lány fejét, aki ekkor hatalmas sikítózásba kezdett. A mosoly a férfi száján még szélesebb lett, szinte már hallottam a repedezést az arcán. A lány próbált szabadulni, de nem sikerült neki. Az alak örült kacajba kezdett. A nevetése olyan hangos volt, hogy visszhangzott a falakon. A lány egyre csak rugdalózott, kapálózott, hátha elengedi végre, de a csuklyás nevetése csak egyre hangosodott és hangosodott.

A lány térdre rogyott, és könyörögni kezdett neki, hogy hagyja már abba. A szemét ellepte a lezúduló könnyek fátyla, és a hangja remegni kezdett. Az egyik fiú örülten keresni kezdett valami használhatót a közelében, míg a kezében egy kődarab akadt meg. A mellette álló, ledermedt srác észbekapott, és próbálta lefogni a barátját, de nem sikerült.

A kő lassan forgott, a levegőt átszelve, egyenesen a csuklyás feje felé. A lány könnyein keresztül figyelte, és szinte már várta a meggondolatlan tett következményeit. A kődarabka már csak centikre volt a szörnytől.

Hirtelen hatalmas szél támadt. Mintha a természet is felkészült volna arra, ami pár másodperc múlva bekövetkezik. A következő erős lökés lefújta a szörny fejéről a csuklyát. A söprögető bácsi gyorsan odaosont hozzám a bokorhoz, és megragadta a kezem. Kérdően néztem rá, aztán a szörny felé vetettem a tekintetem. A férfi olyan gyorsan húzott el engem onnan, hogy időm sem volt megijedni.

A föld minden borzalmát felülmulta, amit akkor láttam.

Ábrahám Eszter

Könyvajánló – Cassandra Clare: Csontváros

Clary Fray elmegy bulizni Simonnal, a legjobb barátjával. Megpillant egy emberbőrbe bújt démont, majd látja, ahogy az Arnyvadászok elpusztítják őt.

Az olvasás egyfajta szenvedély az olyanok számára, akik szeretnek néha, sőt mindig az álomvilágban elrejtőzni. Van egy könyvsorozat, amely ezt lehetővé teszi: *A végzet ereklyéi*. Engem személy szerint nagyon megfogott. Többféle természetfeletti lény is szerepel benne, csavaros a sztori, sok a titok, rejtély, fordulat. Természetesen a szokásos tiniszerelem sem maradhatott ki belőle. Csak ajánlani tudom a könyvet. (A további részek címei: Hamuváros, Üvegváros, Bukott angyalok városa, Elveszett lelkek városa, Mennyei tűz városa.) Stephenie Meyer a következőt mondta a könyvsorozatról: „*A végzet ereklyéi olyan mesevilágot fest le, ahol imádnék élni. Csodálatos.*”

Az első rész filmváltozata két hónapja látható a mozikban!

Katona Boglárka



Boldog Zoltán: Kihez beszél ez a faszi?

Boldog Zoltán tanár úr évekig iskolánkban tanított, majd elkötelezte magát az Irodalmi Jelen című folyóirat mellett. A fenti címen nemrég megjelent kötetéről Pesztránszki Fruzsina kérdezte.

– *Kihez?*

– Az okos válasz az, hogy mindenkire. Az őszinte pedig: a fene tudja. Amikor az Irodalmi Jelen honlapján olvashatták a tárcákat (rövid, novellaszerű történeteket), akkor egészen sokakhoz. Előfordult, hogy egy írást több ezren olvastak, és akadt, amelyet negyven-ötven ember kommentelt.

A könyv ehhez képest összesen háromszáz példányban jelent meg. Ez inkább egy emlékmű, egy válogatás, amely négy részre oszlik. Az elsőben irodalommal és kultúrával foglalkoznak elbeszélőim, hőseim, a másodikban személyes történetek olvashatók, a harmadikban Szegedről beszél az a bizonyos faszi, míg a negyedikben egy falu mindennapjaiba ad bepillantást a Néphangulat Presszóba lépve.

– *Miért ezt a címet kapta a könyv?*

– Azért, mert ez a konkrét mondat előfordul a kezdő történetben, és ott elnyeri kevésbé riasztó jelentését. Egy gyerek szájából hangzik el, aki éppen egy látszólag unalmas verset próbál elemezni. Majd rájön, hogy az a faszi, aki a versben beszél, baromi jókat mond. Meg, tudod, erre a címre jobban odafigyelnek, mintha azt írjuk a borítóra: Nincs többé magány. Bár lehet, az lett volna a jobb döntés.

– *Mi ihlette? Kiről vagy miről szól?*

– A határidő ihlette. Amikor az Irodalmi Jelenhez kerültem, megkértek, írjak tárcákat. Ez egy olyan műfaj, amely régen (a 19. században) a nyomtatott folyóiratok alsó részén egy vastag fekete vonal alatt szerepelt. Fölötte voltak a napi hírek a szörnyűségekkel, a vonal alatt pedig az olvasó kapott egy kis irodalmat vagy szépirodalmi igényű szöveget.

Ma már ilyen vonal nem létezik, de a műfaj rövidege és a csattanó igénye megmaradt. A tárca rövidebb, gyakran személyesebb, mint egy novella, könnyebben olvasható üvegen. Ezért kezdetben hente, majd havonta ilyen szövegek születtek kényszerből. Nagyrészt a négy ciklus elmondja, miről szólnak: a kultúra helyzetéről, rólam, Szegedről és egy kis faluról.

– *Régen a mi sulinkban volt tanár. Milyen volt az itteni pályafutása? Esetleg van-e valami üzenete, jó kívánsága a sulinknak?*

– Nagyon sokat tanultam ott, miközben próbáltam tanítani. Ez néha sikerült, néha nem. Ma a tanár rabzsolga, akinek sem szabadideje, sem szabad gondolata nem lehet. A szabadság pedig akkor is nagyon fontos, ha beledöglik az ember. Nekem pedig túl sok lett volna az alku.

A magyar irodalomoktatást olyan mélyre elásták, hogy talán száz év múlva kibányássza onnan egy bátor forradalmár. Hogy mit üzenek? Jó lenne újranézni a Spartacus című filmet tanárnak, diáknak egyaránt.

Pesztránszki Fruzsina



Október 25-én a Kisszínházban láthattuk Tasnádi István Memo – A felejtés nélküli ember című darabjának ősbemutatóját, melyet a Szegedi Nemzeti Színház főrendezője, Bodolay Géza rendezett. A szerzőt az előadás szünetében arról kérdeztem, milyen érzésekkel fogadta a bemutatót, és hogyan találkoztak az ő elképzelései a rendezőével.

– Kinek a fejében születtek a színpadon látott víziók? Bodolay Géza ismert a provokatív rendezői elképzeléseiről. Hogyan találkozik a szerző szándéka az ő nagyon szabad fantáziájával?

– A víziók között a jelenetek az én fejemben voltak, körülötte meg a vízió az ő fejében volt. De hát ez nagyon erősen rendezői színház, tehát tudtam, amikor Gézának odaadtam ezt a darabot, hogy nem egy realista adaptációja lesz ennek a szövegnek, hanem ő valamit még kitalál hozzá. Ezt találta ki: Illést, Omegát, Metrót, és ezt a magyar történelmi reprízt.

– Én azt érzem, hogy sokkol. Annyi ingert kapok, amitől talán érzem azt legalább kicsiben, amit a főszeplő érezhet.

– Akkor nagyon jó. Akkor elérte a célját. Én tulajdonképpen megértő vagyok vele, mert amikor meglátam, hogy ebben a térben kell ezt a darabot megrendeznie, tudtam, hogy nehéz dolga lesz. Egészen más a kamaradráma, ezt meg lehetne csinálni egy kamaraközegben, mindenfajta vízió nélkül, a néhány főszeplőre koncentrálni, de itt ez gyakorlatilag egy operettszínház, ahol meg kell magyarázni a történetet, nagyon erős vizuális effekteket kell köré tenni, amelyek értelmezik, szervezik, és ébren tartják a figyelmet.

– Ha azt kérdezem, hogy hogy tetszik, akkor nehéz válaszolni, ugye?

– Nehéz. Alapvetően tetszik. Láttam kedden, akkor az első felvonás még elég ijesztő volt nekem. Most ez, közönséggel összeszedettebb, és egy csomó mindent értek már, amit kedden még nem értettem. VI. Henrik koporsóját még mindig nem értem, majd meg fogom kérdezni, de Bodolay, azt gondolom, hogy szeret is olyat csinálni, hogy direkt ne lehessen érteni. Nála ez egy szervezőelv. Azt érzem, hogy a történet így is működik, és ez jó. Engem igazából a darab érdekel, ez az ősbemutatója, ilyenkor mindig egy izgalom, hogy működik-e a történet, amit kitaláltam, vagy sem. Szerintem még annak ellenére is működik, hogy a váltások között sokszor elénekelnek egy dalt, átvisznek egy koporsót. Valahogy a néző visszatál hozzá.

– Bodolay Géza korábban is rendezte már az Ön darabját. Az is hasonló élmény volt?

– A Balkáni kobra nagyon jó előadás volt. Az is egy erős vízió volt, ütős. Itt azt érzem, hogy sokkolja a nézőket, ami lehet, hogy jó, hiszen ő a történelmi felejtésről akar beszélni a darabon keresztül, történelmi amnéziákról, és a szembesítés sokkol.

– Szokta figyelni ilyenkor a közönség reakcióit?

– Persze, ott állok hátul, és figyelem. Azt érzem, hogy ők mennének mindig a jelenettel, de aztán történik valami olyan furcsaság, amitől megijednek, és mint a csigák, gyorsan behúzzák a csápokat. Tehát nem lehet belefeledkezni a történetbe, de nem is ez a szándék. Amit Géza csinál, az nem egy realista rendezés, hanem egy német típusú posztmodern színház. Elég bátor, manapság ritkán látni ilyen bevállalós előadásokat, még Pesten sem jellemző. Mindenki fordul vissza picit a közönségigények felé és a realista történetmesélés felé. Meglepő is, hogy ennyire bátor előadást ilyen jól fogad a szegedi közönség.

– *Miért vonzódik ehhez a darabban megjelenített korszakhoz, amelyhez egyébként fiatal, hiszen bár a közelmúlt történelméhez tartozik, nem élt benne soha?*

– Ennek praktikus okai vannak. A történet egyik pontján van egy amnéziás apuka, aki légnyomást kapott a háborúban. Így jön ki ez a hetvenes évek. Másrészt akkor voltak kísérleti pszichotikumok még a pszichiátrián, ma már nincsenek. Harmadrészt ennek az egésznek az alapja egy orosz tudós könyve, ami még előbb is született, mint amikor a darab játszódik, az ötvenes-hatvanas években. Nagyon erősen bele van kódolva ebbe a korba, és ezt nem akartam kivenni. Ezen kívül ma, az internet világában ez megint mást jelent. Most már végtelenek a winchesterek, az okostelefonnak akkora memóriája van, mint három tudós-
nak együtt, és itt van a zsebemben, tehát ez nem akkora ügy, mint amikor a darabban használni akarják a főszereplő képességeit biztonsági célokra. Ez a történet abba a korba való, oda tartozik.

– *Én azt látom a tanítványaimon ma, hogy minél több az információ, nekik annál kevesebb van a fejükben. Így, hogy ez eszembe jutott, már mintha valami aktualitását is érezném a témának.*

– Persze. Én is tanítok az egyetemen, ott van náluk a laptop, és ahogy kérdezek valamit, beütik a google-ba. Pedig az nem lesz mindig ott. A második felvonás ezt fogja vizsgálni, hogy mi a hasznos tudás, mi az, amit el kell felejteni, mi az, ami az ember személyiségének a része, és mi az, ami a személyiségének a blokkja, ami teher.

– *Érdekes tudni, hogy a szerző sem fejt meg mindent a rendezésben.*

– A színház elég erőteljes víziós műfaj. De nincs ezzel baj, hogyha van értelme.

– *Én most úgy érzem, hogy itt nincs baj vele, mert ebbe a történetbe bármi belefér.*

– Igen. Azt például most értettem meg, és ez nagyon szép gondolat, hogy a fasiszta kivégzi az orosz kiskatonát, aztán az orosz kivégzi a fasisztát, és így tovább, felváltva. Mindig azt mondjuk, hogy nem tanulunk a történelemből, meg a tanulságaiból, de ha bennünk lenne átélhető módon a történelem emléke, az valószínűleg szétszarná az embert. Az ünnepek is arról szólnak, hogy van, amit fontos, hogy megtartsunk, a többi meg menjen a kukába, mert mit lehet azzal kezdeni? A felejtés lehetősége nélkül nem működne a dolog.

Mikó Anna



Verdi-év a Szegedi Nemzeti Színházban

Giuseppe Verdi születésének 200. évfordulója alkalmából, a Verdi-év keretében tűzte műsorára a Szegedi Nemzeti Színház többek közt az október 18-án bemutatott **Simon Boccanegra** című operát. Az előadás az Armel-operaverseny versenydarabja volt.

A három felvonás adta zenei élmény az érett operarajongók fülének kedves, a komolyzenére való nevelést nem ezzel a művel javasoljuk kezdeni, de aki ismer más operákat, annak már feltétlenül ajánljuk. A szünetben a nézők a színház 1. emeletén **Verdi-kiállítást** csodálhatnak meg.

Az egyébként kitűnő előadás érdekessége, hogy az eredeti bemutató dokumentumai alapján (tehát díszletben, jelmezben követve a XIX. századi első előadást) állította színpadra Pál Tamás, Molnár Zsuzsa és Toronykőy Attila.

A Verdi-év nemsokára egy újdonsággal folytatódik: november 10-én a **Classic Club Singers** (Mester Viktória, Nánási Helga, László Boldizsár és Geiger Lajos) **Verdi'n the mood!** lemez-bemutató koncertjén a Verdi-év egyetlen magyarországi könnyűzenei produkcióját (Verdi dallamai jazz-szing-latin-lounge stílusban) élvezhetjük. Jó szórakozást!



Az özvegy Karnyóné és a két szeleburdiak

Csokonai darabja abszurd rendezésben a Kisszínházban!

2013.10.18-án színházban jártunk. Az utolsó pillanatban, az előadás napján sikerült jegyet szereznem, akkor még nem sejtve, mennyire jó üzletet csináltam.

Amikor megérkeztem, már mindenki ott volt a színházban. Jó iskolatársakhoz híven körben állva beszélgettünk, úgy vettem észre, senkinek nincs nagy kedve az előadáshoz. Meglepett, hogy minden lépésnél egy-egy tanárunkba futottunk bele, de örültem, hogy ilyen sok ember van jelen az iskolából.

Az előadás előtt tíz perccel beengedtek minket, és elfoglaltuk a helyünket. Az osztályunk egy sorban ült, be nem állt a szánk, leginkább, arról beszélgettünk, hogy vajon milyen lesz az előadás, és tényleg olyan vicces lesz-e.

Eltelt az a kis idő, és előlépett egy színész. A pusztja jelenlétével is mosolyt csalt az emberek arcára, pedig igazán nem volt benne semmi vicces. Ahogy zajlottak az események, páran még küszködtek, hogy merjenek nevetni vagy sem, de az előadás második felére mindenki feloldódott, és nemsokára tőlünk volt hangos a színház.

Eszméletlenül vicces darab volt, úgy éreztem, mintha a fiatal korosztályra szabták volna. Nem akartam elhinni, hogy létezik ilyen is. Az elejétől a végéig jöttek sorban a viccesebbnél viccesebb megszólalások és cselekedetek, az ember azt sem tudta már, hol tart a történet, de élvezhető volt ettől függetlenül.

Mindig vissza lehetett rázódni az előadásba – persze csak az újabb beszélősiség. Többen sírásig neveltünk abban a két órában.

Nagyon örültem, hogy ott lehettem, nem bántam meg. Nem vagyunk jóban a színházzal, de ez biz-

tosan egy életre szóló élmény volt, és mindig emlékezni fogok rá!

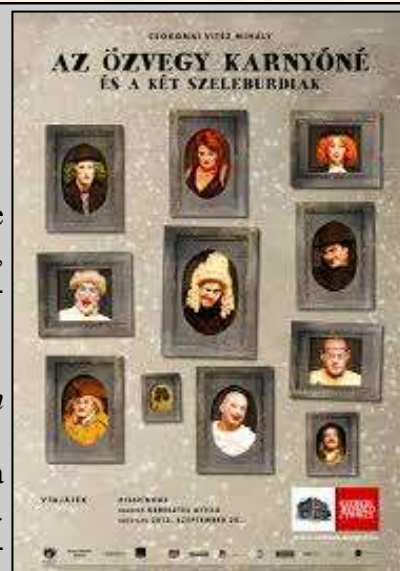
Komlósi Zseraldin

Nagyon tetszett a színházi előadás. Élvezetes volt nézni, ahogy „szenvetnek” a színészek. Vicces volt, lényegre törő, nem unalmas, és modern. Remélem, lesz még ilyen alkalom.

Katona Boglárka

Egy pénteki napon, este hét órakor mentünk az osztályból páran a színházba. Rajtunk kívül még sok diák és sok tanár is részt vett ezen az előadáson. Megvallom őszintén, fáradt voltam aznap, és a lelkesedésem is alábbhagyott az este folyamán, de mikor beültünk a terembe, a fáradtság seperc alatt eltűnt, és izgalom vette át a helyét. A színészek nagyon jók voltak, ügyesen eljátszották szerepeiket. Emellett úgy gondolom, hogy egy kicsit csapatépítő is volt ez az iskolán kívüli elfoglaltság, hiszen nagyon sokat beszélgettünk és viháncoltunk a lányokkal. Közelebb is érzem őket magamhoz ezáltal. Nem bántam meg, hogy elmentem, nagyon jól éreztem magam. A színház egy teljesen más világ. Sokat nevtünk, és nagyon élveztem. Ha lesz lehetőségem, természetesen máskor is megyek.

Móra Dominika



Az iskolai kislabdahajító verseny eredménye

Fiúk eredménye

1. Lefkopulosz Arion	64,3 m
2. Bakos János	56,6 m
3. Wratin Sándor	48,7 m
4. Meszes Krisztián	46,7 m
5. Szatmári Ádám	46,5 m
6. Sándor Tamás	45,5 m
7. Márki Róbert	44,6 m
8. Berák Flórián	43,7 m
9. Moldován Péter	31,2 m
10. Novkov Zorán	30,0 m

Gratulálunk minden résztvevőnek!

Lányok eredménye

1. Lovászi Diána	41,6 m
2. Kocsis Ramóna	39,5 m
3. Dávid Vanessza	38,1 m
4. Kovács Karolina	36,4 m
5. Dovalovszki Dóra	34,8 m
6. Pesztránszki Fruzsina	34,0 m
7. Juhász Petra	33,4 m
8. Muhari Viktória	30,5 m
9. Recski Szilvia	29,4 m
10. Hoff Andrea	28,2 m
11. Csende Ágnes	27,3 m
12. Kiri Cintia	17,0 m

A testnevelők

Iskolaújságunk új munkatársa, Híres Barbara arra vállalkozott, hogy rövid ajánlók formájában segítsen olvasóinknak eligazodni a legújabb mozifilmek között. Illusztrációként moziplakátokat használtunk. A filmekhez mindenkinek jó szórakozást kívánunk! (Az ajánlók több korosztályhoz szólnak, hiszen a lapot szakképzősök is olvassák. Az alábbi filmek némelyike korhatáros. Kérjük, ellenőrizték ezt még a jegy megvásárlása előtt!)

Démonok között:

Ha igazi horror-rajongó vagy, akkor ez egy neked való film. A történet maga megtörtént eseten alapul.

A nagy füzet:

Nem kis meglepetésünkre egy magyar film is a vászonra került. A történet maga egy kisfiúról szól.

Vérmesék:

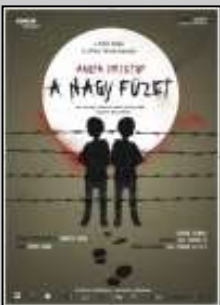
Ha vígjátékra vágysz, akkor ez telitalálat lesz a számodra. A film egy bűnöző család békés, illetve kevésbé békés életéről szól. A főszerepben Robert de Niro látható.

Carrie:

Egy visszafogott vallásos lányról szól a sztori, aki nem éppen hétköznapi képességekkel van megáldva. Ezen képességeit pedig azokon használja, akik ártani akarnak neki.

Metallica Through The Never:

Szereted a Metallicát? Rajongóknak kötelező. A film az együttes



megalakulását meséli el, koncert-felvételekkel színesítve.

Elysium – Zárt világ:

A Föld a jövőben túlszűfolt, mocskos lesz, és romba dől. Aki csak teheti, az Elysiumra menekül, de vannak, akik-nek ez nem lehetséges... ilyen Max is.

Mocsok:

Az emberek képesek mindenkit eltiporni az előléptetés érdekében. Ilyen Bruce is. Viszont a múltja ebbe beleszólhat.

A gonosz háza:

Gyilkosság történik. Egy fiatalembert egy médium megölésével vádolnak. A háttérben egészen más rejtőzik, valami sokkal borzasztóbb, és azt bizony a rendőrség nem kapja el.

Fiatal és gyönyörű:

Egy 17 éves francia lány felnőtté válásának portréja négy évszakban, négy énekkor ábrázolva az első szexuális együttléttől és a személyiségének megismerésének érdekében tett szerelmi kalandjairól.

Éhezők viadala – Futótűz:

A két szerencsés nyertes megpróbáltatásai nem értek véget. Végig kell menniük a győzelmi körúton, azonban közeledik a 75. Éhezők viadala, ahol az eddigi győztesek mérhetik össze tudásukat.

Vajon ki lesz a győztes?

Híres Barbara



Szupercella:

Mi az a három dolog, ami egy sikeres szökéshez kell? Az alaprajz ismerete, a falakon kívüli segítség és a rendszer átállása. Ray képes mindenhol megszökni, és erre a tudására szüksége is lesz. A főszerepben: Sylvester Stallone és Arnold Schwarzenegger.

Minden gyerek életében eljön az a perc, amikor iskolába kell járnia. Ezt sokan bulinak, jó mókának tartják, pláne, ha egy óvodásról beszélünk. Ők általában nagyon várják ezt a hatalmas lépést, hiszen büszkén mondhatják el, hogy „Én már iskolás vagyok”.

Emlékszem, amikor én lettem általános iskolai első osztályos tanuló. Olyan érzés volt, mintha hirtelen felnőttem volna, és most már komolyan kellene venni mindent. Szigorú szabályok, tanulás. Persze ez még itt semmi, az alsó tagozat még nem volt számomra „nehéz”. Felsőben kezdődtek a gondok. Soha nem voltam kitűnő, példás tanuló. Erős hármás volt az átlagom. Tanulni nem szerettem, butának tartottam magam, fölöslegesnek éreztem az egész hajcihőt az iskola körül.

Lassan általános iskolai pályafutásom végéhez közeledtem. Jött a pályaválasztás és a továbbtanulás. Fogalmam sem volt, hogy mi szeretnék lenni, legszívesebben nem is mentem volna tovább, de hát muszáj volt. Elérkezett a nagy nap, ballagás. „VÉGRE!” – gondoltam magamban. Számomra mérföldkő volt, hogy befejeztem a nyolc osztályt.

Végül a Kossuth Zsuzsát választottam középiskolának, és nagyon vártam az első napot. Szeptember elsején beléptünk egy új élet kapuján. Nagyon tetszett az első félév, király volt a gólyatábor és a gólyaavató, nagyon jó tanáraink voltak, és fantasztikus osztályom. Egyetlenegy probléma volt: a tanulás. A második félévben azon kaptam magam, hogy bukásra állok öt tantárgyból, tudniillik nagyon lazán vettem a középiskolát, kicsit elszaladt velem a ló, azt gondoltam, hogy nagy ember lettem tizenöt évesen, kilencedik osztályosként. Otthon a szüleim nagyon kiakadtak, mikor meglátták az értesítőt a „fantasztikus” teljesítményeimről, de én nap mint nap nyugtatgattam őket, hogy nem lesz semmi baj, tanulni fogok kökeményen, és kijavítok mindent.

Nos, ezek csak üres szavak voltak egészen az utolsó két hétig. Akkor kapcsolom rá igazán, ötből négyet kijavítottam, egyből pedig elvéreztem. Őszintén szólva először fel se fogtam, mi történt velem, nem mertem hazamenni a rossz hírrel. Édesanyám nagyon csalódott volt, amikor megtudta, szerintem szégyelltem is.

Pár nap múlva nagyjából lenyugodtak a kedélyek, és higgadtan átbeszéltünk mindent. Egy lehetőségem volt már csak: a pótvizsga. Mivel engem is nagyon bántott a dolog, megfogadtam, hogy bebizonyítom mindenkinek: nem vagyok én ennyire buta.

Sajnos ez a lelkesedésem gyorsan alábbhagyott. Egész nyáron három hetet áldoztam a tanulásnak, úgy éreztem, ennyi bőven elég volt, és elég információt szívtam magamba ahhoz, hogy sikerüljön a vizsgám. Nagyon feszült és izgatott voltam, az érzés megvolt, hogy sikerült. Behívtak mindenkit egy terembe, és közölték az eredményeket. Már alig bírtam magammal, mikor meghallottam a nevem, görcsbe rándult a gyomrom. „Elégtelen” – mondta Fejes Edit tanárnő. Megtörtem. Egy szó se hagyta el a számát. Szépen kiballagtam a teremből, és felhívtam anyukámat. Mondanom sem kell, mit szólt hozzá... Azt éreztem, szégyenemben elásnám magamat jó mélyre.

Egy éven keresztül minden egyes nap a szemembe mondták, hogy megbuktam, és szedjem össze magam, még egyszer nem fordulhat elő. Rettenetesen rossz volt reggelente felkelni, és szembesülni a tényekkel. Sokáig nem tudtam elfogadni ezt a helyzetet, és alulmotivált lettem. Szörnyen rossz jegyekkel kezdtem meg újra a kilencediket. Semmi nem hatott rám, állandóan fenyegettek, hogy ez és ez lesz, de nem érdekelt semmi, mégis sikerült.

Most itt vagyok végre tizedikben, és soha többet nem akarom megtapasztalni ezt az érzést, nem akarok még egyszer átmenni ezen. Elvesztettem egy évet az életemből, és ezt soha nem fogom visszakapni. Remélem az én hibám tanulság lesz másoknak is, és sikerekben gazdag éveket kívánok mindenkinek!



Kovács Karolina illusztrációja

Egy Diák, Aki Már Tudja

Kortárssegítők az iskolában



Halika! Bogi vagyok, az egyik kortárssegítő. Tavaly, tizedikben kezdtem el a képzést, és kaptam meg az okleveletem a drogcentrumban. A drogokhoz annyira nem értek, de engem/minket nem csak erre szakosítottak. Inkább szerelmi bánattal, depresszióval kapcsolatban szoktam segíteni az olyan embereken, akik felkeresnek.

(Sokszor húsz év körüliek is, amin általában én szoktam meglepődni.) Ami elhangzott a beszélgetés során, az köztünk marad.

Gitta vagyok, tizenegyedikes, kortárssegítő. Tavaly vettem részt egy képzésen, melyen megtanultam, hogyan segíthetek a velem egykorú fiatalokon, hova irányítsam őket problémáikkal, és nem utolsósorban egy kicsit jobban megismertem önmagam. Nem pszichológus tanfolyamot végeztem, nem az idétlen lelki fröccsökkel traktálom az embereket, mert szerintem azt senki sem veszi komolyan (én legalábbis biztos nem), mert ha bármi bántja más lelkét, a „leülni, és kibeszélni” módszer sokkal szimpatikusabb. És itt jövök én a képbe, hiszen biztosan jobb egy veletek egykorú lánnyal vagy fiúval beszélgetni, mint az idősebb korosztállyal, akik talán kevésbé érzik át a tinik nagy problémáit... Én is – mint a többi kortárssegítő – emberből vagyok, szóval itt az idő, hogy bátorságot merítsetek, és ne tartsátok magatokban problémáitokat, gondokat.



Krisztina vagyok. A 11.c osztályba járok. Nemrég részt vettem egy kortárssegítő képzésen, ahol nagyon sok hasznos dolgot tanultam. A célom ezzel az volt, hogy megtanuljak másoknak a segítségére lenni, hogy megtalálják a saját útjukat. Eközben önmagamról is rengeteget tanultam. Nem ígérem, hogy megmondom Neked a „tutit”, de azt igen, hogy meghallgatlak, nem ítélek és nem okoskodom, hiszen ugyanazon az úton járok, mint Te. Én is keresem önmagam, mint Te.

Egyet ígérhetek, ha támasz kell, itt vagyok.



Kedves diáktársaim!

Idikó vagyok, az iskolába járó kortárssegítők egyike. Jelenleg a 12.c osztály tagjait gyarapítom. Mindig is érzékeny voltam másokra, más problémaira, és a későbbiekben is ezzel szeretnék foglalkozni. És bizony volt idő, mikor nekem is jól jött a segítség. Tapasztalatom szerint sokszor hatékonyabban tud segítő

kezet nyújtani az, aki ugyanolyan közegeben mozog, él, és hasonló helyzeteket él és old meg, mint én. Ezért lettem kortárssegítő. Ha úgy érzed, bármilyen problémád van, amit esetleg nem szívesen osztasz meg egy felnőttel, ha csak beszélgetni szeretnél, vagy ha egyszerűen egy ölelésre vágysz, bátran keress meg engem, vagy bármelyik társamat személyesen, vagy interneten.



Dani vagyok. Azért jelentkeztem a csoportba, mert segíteni szeretnék osztálytársaimnak, barátaimnak, amiben csak tudok, és amennyire szükségük van rá. Kíváncsi voltam, milyen is egy ilyen „csoportterápia”, önmegismerés, a többiek megismerése más

szempontból. Átlátni, kinek milyen problémája van, és hogyan lehet segíteni neki. Nagyon jó élményekkel távoztam az első alkalom után. Megismertük egymást a többiekkel, beszélgettünk magunkról, mindenki odafigyelt a másokra, megértő és kedves volt. Teljesen kikapcsol a csoport, hogyha beszélgetünk, mintha minden gondom és problémám megszűnne, de ha van is valami, el tudom mondani a többieknek, meghallgatnak, segítenek úgy, hogy elmondják véleményüket, és szerintük hogyan tudnám megoldani a problémáimat. Sokat segít a két mentorsegítőnk, miután mindenki elmondja véleményét, és elmondják, hogy is van valójában, hiszen több éves tapasztalat beszél belőlük.

Flórián vagyok. Azért jelentkeztem a kortárssegítő csoportba, mert rengeteg olyan ismerősöm van, aki valamilyen bajban szenved, alkoholist, vagy drogok hatása alatt áll, és szeretnék rajtuk is, meg a hozzájuk hasonló embereken is segíteni, ahogy csak tudok, szóval, akár egy-két tanáccsal.



Ádám vagyok, 17 éves. Szeretek zongorázni (tudok is), teljesen megbízható vagyok. Ha nem hiszitek, akkor a barátaimat megkérdezhetitek!! Van három testvérem. Hobbim nagyon sok van, pl.: íjászat, biciklizés, kondi, és persze a barátokkal is szeretek beszélgetni! Nagyon szeretek ismerkedni, bár kezdeményezni nem szoktam, de ha a másik féllel tudok valami kapcsolatot kialakítani, akkor el tudok vele beszélgetni. Bárkinek nagyon szívesen segítek, persze csak ha tudok! Bármilyen hülyeségre is kapható vagyok, de csak bizonyos kereteken belül!



Fruzsina vagyok, 17 éves, kortárssegítő. A 11.c-be járok, tavaly vettem részt a kortárssegítői képzésen. Ez idő alatt új barátságok kötődtek, és a régiiek megerősödtek. Mindig is szerettem foglalkozni az emberek problémáival, örülök, hogyha hozzám fordulnak bizalommal.

Azért vagyok, hogy segítsék. :-)



Dorina vagyok, 17 éves. Részt vettem egy kortárssegítő képzésen. A mentorokkal sokat beszélgettünk a saját problémáinkról és egymáséiról, hogy megismerjük egymást. Megtanultuk, hogyan kell kezelni egy esetet, ha valakinek problémája van, vagy függő.

Hozzám lehet fordulni, ha valakinek bármi problémája lenne, és segítek neki, amiben csak tudok, és az csak közöttünk marad.



Szia, **Zsani** vagyok. A 11.f osztályba járok. A tavalyi tanévben több csoporttársammal együtt elvégeztem egy kortárssegítő tanfolyamot. Ez azt jelenti, hogy segíteni tudunk

annak, aki igényli ezt. Ezek a beszélgetések soha nem jutnak más egyén tudomására.

Akik „lemorzsolódtak”

Kortárssegítő tanfolyamot végezni szinte felnőtt fejjel

Riporterünk azokat a diákokat is megkérdezte, akik idősebb koruk és a szakképzés keményebb követelményei ellenére elkezdték a kortárssegítő képzést, de nem fejezték be. Ők az okokról beszélnek az alábbi interjúban.

– *Miért hagytátok ott a képzést?*

Ádám: Azért, mert hiányoztam miatta a suliban, és nem akartam pótolni.

Judit: Az iskola miatt is, meg egy idő után baj volt, ha nem tudtunk menni a képzésre. Nem éreztem, hogy ebből ki fog sülni valami.

– *Akartátok-e folytatni?*

Ádám: Hát, mivel így a sulit mellett nem igazán fért bele, nem igazán terveztem folytatást.

Judit: Igen is, meg nem is. Valahol kíváncsi voltam, mi lesz ebből, de erősebb volt a „nem” érzetem.

– *Mi volt az első benyomásotok erről az egészeztől a legelső alkalommal?*

Ádám: Jó volt az első benyomás, kellemesen csalódtam benne.

Judit: Az első pár foglalkozás nagyon tetszett, csak egy idő után „szinte” ugyanazt csináltuk a foglalkozásokon. Sok embert ismertünk meg a képzés által, és ez pozitív.

– *Hogy éreztétek magatokat ott?*

Ádám: Nem volt rossz ez a program, csak azt sajnáltam, hogy összeecsúszott az iskolával, és nem bírtam annyifelé szakadni.

Judit: Nagyon jól, voltak hasznos dolgok, jó volt a társaság.

Katona Boglárka

2013.10.17-18-án került sor a verseny országos döntőjére, melyet Budapesten rendeztek meg. A végső megmérettetést egy 2013. áprilisában rendezett internetes forduló előzte meg, amelyből 93 csapatból 2 kategóriában 5-5 csapat jutott be.

Iskolánkból az I. kategóriában Oláh Zsófia és Nagy Judit (Életmentők), felkészítő tanárunk Kristóf-Varga Erika, II. kategóriában Molnár Gabriella és jómagam Kristóf Klaudia Krisztina (A Jövő Ápolói) jutottunk be, felkészítő tanárunk Boller Györgyi. Mindkét csapat kategóriájában elsőként került be a legjobbak közé.

Október 17-én reggel utaztunk Budapestre. Szállásunk a Hotel Rómaiban volt, amely otthont adott az első napi fordulónak, vagyis a prezentációk előadásának, aminek témáját már korábban megkaptuk: „Minőség és innováció az ápolásban”.

Megérkezésünket követően megkaptuk a tájékoztatást a verseny menetéről, bejelentkeztünk a hotelba, kipakoltunk, és a szendvicsebéd előtt még jutott egy kis idő a környék feltérképezésére.

Az ebédet követően pedig kezdődtek is az előadások. A sorrendet sorszámhúzással döntötték el.

Az I. kategória kezdte, amiben Zsófi és Judit harmadikként, mi pedig Gabival a II. kategóriában utolsóként (ötödikként) mutathattuk be városunkat, csapatunkat, iskolánkat, és bizonyíthattuk felkészültségünket a megadott témában.

A csapatok előadása után néhány meghívott vendég izgalmas prezentációit hallgathattuk meg a katonai egészségügyről, mérges gombákról, intraossealis vénabiztosításról (csontba történő vénabiztosítás) és az újszülött intenzívről.

Ezt követően került sor a vacsorára, ahol a sok finomság mellett a szervezők meglepetéssel is készültek, a vacsora ideje alatt Pál Tamás énekes kellemes hangját hallgathattuk.

A vacsora után a csapatok és tanáraik visszavonultak a szobáikba, mi pedig a tanárnőinkkel tettünk egy holdfényes sétát a Duna-parton lefekvés előtt.

18-án a reggelit követően busszal mentünk át a gyakorlati forduló helyszínére, a Honvédkórházba. Az eligazítás és átöltözés után tanárainktól elköszöntünk, akik,



mint utólag megtudtuk, egy izgalmas bevetésen vettek részt a verseny ideje alatt.

Egy osztályt kiürítettek és lezártak a verseny zavartalan lezajlása érdekében. Az előző napi sorszámoknak itt is jelentősége volt, kategóriánként öt állomás volt, és a csapatok a sorszámaik szerinti állomásonál kezdtek. Így Gabival mi az ötödiknél, Zsófi és Judit a harmadiknál.

Minden állomás megoldására 20percünk volt, az idő lejártát pedig csengőszó jelezte. A kórtermekben a „beteg” kívül a pontozóbírók voltak, akik segítettek is, ha valamit nem találtunk, és a zsűritagok járták az állomásokat.



A feladatok összetettek és változatosak voltak.

Ágyasztunk, csecsemőt láttunk el, beavatkozásokhoz készültünk elő, vérnyomást, pulzust, vércukrot mértünk, dokumentáltunk, és tájékoztattuk a betegeket diétákról, vizsgálatokról.



Az utolsó állomásról kijövet már eléggé kifáradtunk szellemileg és fizikailag is.

A verseny után fotókat készítették, ebédeltünk, majd elfoglaltuk helyünket az eredményhirdetés helyszínén.

Kiseb izgatott várakozás után sor került az eredmények kihirdetésére, elsőként az I. kategóriában, ahol Zsófi és Judit az előkelő 2. helyezést hozta el, és a II. kategóriában Gabival mi is a 2. helyen végeztünk, aminek nagyon örültünk. Így a iskolánk tanulói elhoztak két dobogós helyet, amire mindannyian nagyon büszkék voltunk.

Úgy gondolom, ez a két nap nagyon sok tanulsággal járt, és a vizsgáink előtt mindenképpen nagy

próbatétel volt.

Hasznos és örömteli tapasztalattal térhettünk haza! :-)



Kristóf Klaudia Krisztina



Mi újság veled? – Kocsis Bernadett

Iskolánk egyik volt diákjával, Kocsis Bernadettel Pesztránszki Fruzsina vette fel a kapcsolatot.

– *Mi történt veled az érettségi óta?*

– 2010 júliusában volt a szóbeli érettségi, de én már május 30-án, a ballagás után találtam munkahelyet.

Első munkahelyem a domaszéki Partikum Kft. volt. Ebben az időszakban úgy készültem az érettségre, hogy reggel hatkor keltem, nyolcig tanultam a tételeket, és kilencre jött értem egy kollégám, aki kivitt Domaszékre. Ezen a helyen szendvicseket kellett készíteni, amit iskolai büfébe szállítottak. Aranyos ez a sztori, mert szeptemberben visszairatkoztam a Kosuthba azzal a céllal, hogy ápolónő leszek, és amikor lementem a büfébe, észrevettem, hogy az én kezem által készített szendvicseket árulják.

– *Azt mondd, ez volt az első munkahelyed. Ezek szerint azóta már nem ott dolgozol.*

– Nem dolgoztam ott sokáig, mert Szegeden találtam egy jobb munkalehetőséget. Az új helyen három hónapot lehúztam. Itt döböntem rá, hogy felszolgáló szeretnék lenni. Az egyik kolléganőm adta az ihletet, amikor láttam, hogy milyen ügyes és elhivatott. Nagyon tetszett, ahogy koktélokot és kávékülönlegességeket csinált. Viszont közben jött a beiratkozás a suliba, és nem tudtam tizenkilenc évesen eldönteni, hogy mi az én utam.

– *Hogy sikerült mégis döntened?*

– Amikor megkezdődtek a tanítási órák, rájöttem, hogy hiányzik a munka és az azzal meg keresett pénz. Már nem tudtam leülni úgy, mint régen, és órákat tanulni. Nehéz volt újra munkát találnom, mert nem volt semmilyen végzettségem, csak érettségim, így hát csak a saját talpraesettségre hagyatkozhattam.

Ma már bárhova felvonnék, mert négyéves tapasztalatom van. A Perla kávézóban dolgoztam először mint pultos-felszolgáló, és itt tanultam meg mindent, amit csak lehet a szakmában. Amikor a kollégám mondta, hogy készítsék egy melange-ot, azt se tudtam, melyik szememet töröljem meg a sírástól.

Volt egy pár kávézó és étterem, ahol megfordultam. Legjobban az Árkád Pianino cukrászdája hagyott nyomot a tudásomban, rengeteget tanultam ott is, majd a CoffeShop Company-ban.

– *Most hol dolgozol?*

– Lassan fél éve, hogy az Árkád Caramell kávézójában dolgozom, és nagyon szeretem. Viszont ha újra csinálhatnék mindent, nem mentem volna el dolgozni ilyen korán, inkább tanultam volna.

Pesztránszki Fruzsina

A Csongrád Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja által szervezett Pályaválasztási Kiállítás és Vásár című háromnapos rendezvénysorozatot 2013. október 17-19-ig lehetett megtekinteni, első két nap az IH Rendezvényközpontban, a harmadik napon pedig a Szent-György Albert Agórában. A rendezvény szervezőinek elsődleges célja az volt, hogy útmutatást adjanak annak az általános iskolából ballagó négyezer, illetve középfokú oktatási intézményből ballagó hatezer diáknak, akiknek lassan postázniuk kell a felvételi lapokat. A vásárról az iskolánkban gyakorlatot folytató tanulási- és pályatanácsadási tanár szakos hallgatók számolnak be.

Az IH Rendezvényközpontban több mint 60 stand kiállítására került sor. Köztük középiskolák, szakképző és felsőoktatási intézmények, illetve munkaadók képviseltették magukat, és igyekeztek minél szélesebb körű információval szolgálni az érdeklődők számára. A kiállítás az informatika, a vendéglátás, a gyógyászat, a közlekedés és autószerelés, az élelmiszeripar, a média, a gépészet, az építészet, a kereskedelem, a kommunikáció és a vendéglátás világát elevenítette meg az odaérkezők számára.



A szakiskolák szakmabemutatókkal próbálták közelebb hozni a munka világát a diákokhoz, akiknek így lehetőségük nyílt arra, hogy élesben próbálják ki magukat egy adott munkafolyamatban, és a szakiskolák diákjaival fogytassanak eszmecserét.

Amellett, hogy a pályaválasztási vásár bőséges információval szolgált a szakmákról és a piaci igényekről, szem előtt tartotta az önismeret segítését és az egyéni pályatanácsadást. Az érdeklődőknek lehetőségük nyílt arra, hogy miután kitöltötték az önismereti kérdőíveket, szakemberek segítségével a helyszínen ki is értékeljék azokat. A pályatanácsadóval folytatott személyes interakció pedig segített útmutatást nyújtani a bizonytalan diákoknak.

A Szegedi Szolgáltatási Szakképző Iskola Kosuth Zsuzsanna Tagintézményének diákjai méltán lehetnek büszkéek iskolájukra, ugyanis az intézmény elnyerte a *Legszébb stand* díját. Mindemellett pedig a pedagógusok is dicsérettel illethetik a szakiskola diákjait, akik tökéletesen kivitelezett divatbemutatót tartottak, gyönyörű ruhákat vonultatva fel a színpadon.



A Csongrád Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja mindent megtett annak érdekében, hogy széleskörű tájékoztatást nyújtson a pályakezdő fiataloknak. 2013-ban országsszerte több mint 80 helyszínen rendeztek hasonló kiállításokat. Minden lehetséges fórumon fel kell hívni a diákok figyelmét arra, hogy a pályaválasztás nem játék, mert egy olyan kérdésben kell döntést hozniuk, ami az életük további részére hatással lesz. Abban az esetben viszont, ha a munka világa felé vezető úton hasznos információkkal vétezzük fel a tanulókat, hozzásegítjük őket ahhoz, hogy tudatos lépéseket tegyenek a számukra legmegfelelőbb szakma irányába.

*Vigh Ildikó-Viszlói Nikolett;
fotó fent: szegedma.hu*

Színes – ami megüti a fület, amin a szem megakad...



Jobbra: Frank Viktória saját tervezésű ruhájában.

Balra: Kovács Barbara ruháját Lajos Csenge mutatta be.



Alul: Kiss Georgina Szűcs Alexandra tervező ruháját viselte.



A képen Lovászi Diána látható egy Váradi Eszter tervezte ruhában.



Az előtérben Mrlak Kitty, a háttérben Kapás Zsanett – mindketten saját tervezésű ruhát viselnek.



Felül: a merész kreációt Huszár Boglárka álmodta meg, és Borza Bianka mutatta be.

Alul: az előtérben Markovics Regina látható Kulcsár Anita ruhakölteményében. A háttérben látható ruhát Kómár Dóra viseli, és Juhász Viktória tervezte.



És a nagy finálé – itt már nevek nélkül.



„ A befogadó társadalom alapja a diszkriminációmentességgel párosuló pozitív cselekvés”

(A képek és idézet forrása: a cég hivatalos honlapja.)

A cég története

A céget 1953-ban alapították, az alapító tagok között van dr. Jáksó László, aki 34 éven át volt a vállalat igazgatója. A fonalfeldolgozó vállalatnál kötöttáru gyártásával foglalkoznak, a világ negyven országában viselik az általuk készített termékeket.

Az alapítástól kezdődően az elmúlt évtizedek alatt sok ezer megváltozott munkaképességű és fogyatékos személy dolgozott a vállalatnál illetve a társaságunknál, akiknek a munkavégzése, emberi tisztessége ma is példát mutat számunkra.



A cég jelene és jövője

A cég jelenleg Jacht klubok számára készít ruházatot. A Paul & Shark márka olasz tulajdonú, számunkra teljesítenek megrendeléseket. Ennek a luxusmárkának magas követelményeknek kell megfelelnie, ezért a gyártást folyamatosan ellenőrzi az olasz tulajdonos.

Minden egyes darabot vonalkóddal látnak el, így bármikor visszakereshető, hogy mikor mi és ki által történt vele.

A cég saját márkája Chance névre hallgat. Magas minőségű, saját tervezésű, divatos kötött árukat foglal magába.

Emellett más alkalmi munkákat is vállalnak (amikor ott voltunk, volt szerencsénk látni Abodi Dóra tervei alapján elkészült ruhát). Fontos jellemzője a cégnek, hogy csak minőséget gyártanak, képesek megfelelni magas szintű elvárásoknak. Ez azzal jár, hogy visszaszorult a fogyatékos személyek dolgoztatása.

A Szegedi Tudományegyetemmel közösen megvalósított nanosilver technológiájú, antibakteriális és antimikrobiális tulajdonságú kötött kelmék által a versenyképessége jobb a terméknek.

A látogatás, a benyomás

Szívesen fogadtak minket, ezt nagyon pozitívnak tartjuk. Készséggel körbevezettek, és válaszoltak a kérdéseinkre. Ami számunkra nagyon érdekes volt, az a szitanyomás, a hímzőgépek és a körkötőgépek. Megtudhattuk azt is, hogy a szabászok miért nem hordják szívesen a lánckesztyűt (egyszerűen lehetetlen benne dolgozni). Az első benyomásunk az volt, hogy nagyon kék az egész. Kívül-belül az összes fal kék. Ettől függetlenül jól felszerelt az üzem, és a dolgozóknak nagy precizitással kell végezniük a munkájukat. Mindent egybevéve pozitív és hasznos volt számunkra ez a tapasztalat.

Szatmári Kitti
Kómár Dóra

Száguldó riporterüinktől

Október 13-a, vasárnap. Egyrészt ez egy szomorú nap, hiszen egy újabb szezonnak inthetünk búcsút. Pizkok gyorsan eljött a vége. Még élénken él bennem a szezonnyitó beöltözös felvonulás, amelyen 416 motort csodálhattunk meg. Most pedig itt az ősz, és a vasak sorban tűnnek el az utakról. Másrészt viszont a vasárnap még a miénk! Együtt zárhatjuk le a 2013-as idényt.



Szombaton még rossz idő volt, de amikor vasárnap reggel kinéztem az ablakon, napsütés fogadott. 13 órakor fülüg érő mosollyal indultunk el Szegedre. Amikor a kamionparkolóba értünk, már rengetegen voltak. Alig találtunk magunknak helyet. Gyönyörű látvány volt az a rengeteg motor és ember. Próbáltam kitalálni, hányan lehetünk, de kudarcot vallottam. Indulás előtt összegyűltünk egy rövid megbeszélésre, és akkor tudtuk meg, hányan is vagyunk. Több mint félezer motor volt a hátunk mögött, pontosan 524 (514 az összesítésnél, közben plusz 10). Hihetetlen látvány volt!

Az egyeztetés után felbőgtek a vasak, csodás hangok töltötték be a parkolót. Percekig tartott, mire mindenki kijutott onnan.

Egy motoros számára ez leírhatatlan érzés!

Az FMP-Motorosok által szervezett felvonulás a Dorozsmai úti kamionparkolóból indult, a Dorozsmai út – Fonógyári út – Kálvária sugárút – Dugonics tér – Tisza Lajos krt. – Kossuth Lajos sgt. – jobbra Nagykörút – Bertalan híd – Sportcsarnok – Belvárosi híd – Széchenyi tér – Nagy Jenő utca – jobbra Tisza Lajos krt. – Felső Tisza part – Etelka sor – Budapesti krt. – Rókusi krt. – Izabella híd – Dorozsmai út – Kamionparkoló útvonalon.



A haladást a rendőrség biztosította, így akadálymentes volt. Menet közben rengeteg embert láttunk, akik kijöttek megnézni minket. A gyerekek mosolyogva integettek. Persze voltak negatív megnyilvánulások is, de úgy érzem, hogy ez a felvonulás igazán jól sikerült. Az biztos, hogy ennyi piros lámpán még senki nem ment át büntetlenül. :)

Bár bevallom, hogy a tél a kedvenc évszakom, remélem, hamar vége lesz. A barátnőm azt mondta, hogy ha rákapok a motorozásra, akkor meg fogom utálni a telet. Kezdem úgy érezni, hogy igaza lesz...

Földi Lili



Gratulálunk!



Csibi Gáborné tanárnőnek *Bonis bona* díjához (lásd még az interjút a 6. oldalon)!



Volt diákunknak, (most már Balogné) Szűcs Zsuzsannának házasságkötéséhez Balog Lászlóval, és azóta megszületett kisfiához, *ifjabb Balog Lászlóhoz*, aki 2013. június 24-én jött a világra 2940 g-mal és 47 cm-rel.



Veres Sándor informatikusnak és Szikszai Mónika tanárnőnek kislányukhoz, *Veres Emmához*, aki július 25-én hajnalban született 3070g-mal és 50cm-rel.



Szakképzős tanulóinknak, Oláh Zsófiának és Nagy Juditnak (és felkészítő tanáruknak, Kristóf-Varga Erikának), illetve Kristóf Klaudiának és Molnár Gabriellának (és felkészítő tanáruknak, Boller Györgyinek) az Ápoló Tanulók Országos Szakmai Versenyén elért kiváló eredményükhöz. Kategóriájában mindkét páros a második helyet érte el. A versenyről a részleteket lásd lapunk 19-20. oldalán!



Aranyköpések

„Nem tudom igazságosan elosztani, nincs kedvem közülük.”

Makra Emese gyűjtése

„A fiúnál a vendégek kedves fogantatásban vettek részt.”

Fűrész Csilla gyűjtése

„– Melyik öt tárgyat vinnéd magaddal egy lakatlan szigetre? Tehát ott vagy a lakatlan szigeten...
– Akkor kell lakat is!”

„– Egy madzagot is vinnék a lakatlan szigetre. Mondjuk azt nem tudom, minek.
– Hogy lekösd magad, ha unatkozol.”

„De Antigoné bosszúból visszament, hogy még egyszer beporozza a bátyját.”

„A himnusz lehet szent és letargikus költemény.”

„Tatjana szerelmet ír Anyeginnak.”

„Mélyen hatott Anyeginre Tatjana szerelmi vallomása, de nem tudja viszonyozni.”

Mikó Anna gyűjtése

„– Milyen a nyárspolgár?
– Nincs megfőzve.
– Nem nyers, nyárs.
– Akkor meg van sütvél!”

„– Gondolj a kopasz emberre, és elmúlik a csuklásod.
– Ez hülyeség.
– Honnan tudod? Ki se próbáltad!”

„– Foglaljuk össze az Anyegin tartalmát gyorsan, frissen, ropogósan!”

„– Most miért vagy ilyen izgatott? Péntek van, és mész bulizni?
– Nem megyek bulizni. De péntek van!”

Tanárjelöltek óráin elhangzott gyöngyszemek

Új rovatunk az Aranyköpések „nagytestvére”: minden számban megmutatjuk, mi zajlik diákjaink fejében, amikor egy-egy kötelező olvasmánnyal szembe-sülnek.

Figyelem! Az alábbi cikkhez egyéni szempontot kapott a szerző, nem is biztos, hogy minden helyes, tehát az írásmű másolásra, plagizálásra semmiképpen sem alkalmas!

Szempont: meglepetés, váratlan események a fejezetekben

E.T.A. Hoffmann: Az arany virágcserep

Első vigília

Szerintem Anselmus eléggé szerencsétlen. Azért gondolom így, mert el akart menni szórakozni, és persze pont akkor szaladt bele az öregasszony almáskosarába, így hát, mivel odaadta a pénzét a kofaasszonynak, nem tudott elmenni kicsit kikapcsolódni. Továbbá a könyv elég sok példát ír még Anselmus diák balszerencségi kapcsán. A fiú elég elkeseredett, mert úgy érzi, hogy neki semmi sem jön össze, amiben én is egyetértek. Nekem a fejezet végi kígyós történet érthetetlen.

Második vigília

Az az érzésem, hogy Anselmus diáknak tetszik Veronika. Lehet, hogy azok a kék szemek Veronikáéi voltak. Végre azt hittem, hogy Anselmusnak összejön egy jó munkahely, de úgy tűnik, hogy ez sem fog összejönni neki. Pedig jó lenne, ha sikerülne neki valami.

Harmadik vigília

Ennek a fejezetnek az eleje számomra csaknem egy szappanoperára hasonlított. Szerelembe esik két fiatal teljesen véletlenül, aztán mire beteljesedne a dolog, addigra valaki meghal (a legtöbb esetben). Ez a sárkányos sztori, amit Lindhorst levéltáros mesélt a tesójáról, az szerintem nem igaz. Annak pedig, hogy Anselmus diákot bemutatják Lindhorst levéltárosnak, nagyon örülök, mert jó lenne, ha megkapná ezt a munkát.

Szerintem Veronika és Anselmus között ki fog alakulni egy jó kis szerelmi kapcsolat. Ezt abból gondolom, hogy Veronika szerint Anselmus „kellemes” ember. Itt lesz valami. :-)

Negyedik vigília

Tetszett, hogy E.T.A. Hoffmann megszólította az olvasót, kicsit jobban át lehet így élni a könyvben történeteket. Nem értem egyébként, hogy miért könnyebb egy kígyóról írni, mint egy hús-vér nőről. Szegény Anselmus szerelmes egy kígyóba... elég vicces, de ugyanakkor érthetetlen.

Ötödik vigília

Nem tudom, Veronika mit fog elérni ezzel a jósolós nével, de szerintem semmi jót. Sokkal egyszerűbb lenne,

ha Anselmus tudtára adná, hogy él, és hogy mit akar tőle. Ez a banya szerintem kontár, tuti, hogy azért mondott mindent Veronikának Anselmusról, mert nem akarja, hogy egymáséi legyenek. Bár abban igaz van, hogy Anselmus egy kígyóba szerelmes. Lássuk, a folytatásban hogyan alakulnak a dolgok.



Híres Barbara rajza

Hatodik vigília

Végre, végre! Összejött Anselmusnak ez a munka. Szerintem nagyon jó, hogy nem arról szól az egész könyv, hogy mennyire szerencsétlen, hanem végre sikerült valami neki.

Hetedik vigília

Tetszett ez a fordulat, hogy Veronika elment éjjel az öregasszonnyal. Ez a rész nagyon izgalmasan írja le az eseményeket, úgyhogy ez tetszik a legjobban a könyvből.

Nyolcadik vigília

Ennyire zavaros vigíliát még nem olvastam. Körülbelül annyi jutott el a tudatomig, hogy Lindhorst levéltáros szalamandra, hogy Serpentina és Anselmus csókolóztak, és hogy el akarnak majd utazni Atlantiszba, valamint, hogy Anselmus aznapi munkája „rárepült” a papírra. De ez a szalamandrás sztori is elég zavarosra sikerült, az egész fejezet számomra egy óriási összevisszaság.

Kilencedik vigília

Hú, eseménydús egy vigília volt ez, de tetszett. Ez a rögtönzött buli jól sikerült, Anselmus végre rájött, hogy Veronika kell neki. Remélem, így is marad a döntése. Amikor a könyvtárban Anselmus rácsöppentette a tintát az eredeti kézírásra és jött a bosszú, olyan érzésem támadt, mintha a Villámtolvaj című könyvet olvasnám.

Tizedik vigília

Nem örülök ennek az újabb serpentinás történetnek, akkor is Anselmus és Veronika szerelmények drukkolok.

Tizenegyedik vigília

Úristen! Annyira nem értem, hogy az leírhatatlan. Minek kellett Veronikának hozzámennie Heerbrand irattárhoz? Ilyen nincs, hogy egyik este Anselmusba szerelmes, másnap már az udvari tanácsosba. Ez egy ökörség.

Tizenkettedik vigília

Nos, igazából mindenki él, amíg meg nem hal. Ki jobban, ki rosszabbul. Ki szerelmével, ki pedig azzal, akit valójában csak azért választott, mert valódi szerelme elutasította.

Összességében nem volt rossz a könyv.

Október 24-én ünnepeltük iskolánkban az idősek napját. A hagyományok szerint ilyenkor meghívjuk a már nyugdíjas tanárokat, és a diákok verssel, dallal, kisebb műsorral köszöntik őket. Az idei műsor nagy részét olyan, házi feladatként írt dolgozatokból állítottuk össze, amelyeket Fejes Edit és Mikó Anna tanárnő „Ha én nyugdíjas leszek” címmel adott fel. A tanulók elképzelései az idős kollegák körében nagy sikert arattak, többen javasolták, hogy az összeállítás az újságban is jelenjen meg. Az ő kérésüknek teszünk most eleget.

Ha én nyugdíjas leszek, a magam ura leszek. Esténként nem kell majd ébresztőt állítanom, és reggelente nem kell sietnem azon aggódva, hogy lekésem a buszt, és nem érek be időre a munkahelyemre.

Ez a rengeteg stressz elmúlik. A korán kelés helyett későn kelés lesz, és a buszmegálló helyett a boltba megyek. Miután hazaérek, megfőzöm az ebédet, és kitakarítok. Ebéd után a férjemmel elmegyünk a parkba, és galambokat etetünk.

Hazaérve kimegyek a kertbe, megöntözöm a virágokat és a zöldségeket. Ezek után átmegyek a szomszédba pletykálni, hogy az Éva már megint férjhez ment.

A pletykálás után átmegyek Bea barátnőmhöz nosztalgizálni. Mikor mi nosztalgizunk, a férjem folyamatosan azt kiabálja, hogy „Mama, gyere haza”, én meg csak annyit felelek: „Még egy óra”. Az egy órából persze négy óra lesz. Miután hazaérek, Tibi kicsit morcizik, hogy sokáig voltam el. Engesztelés-ként főzök neki egy finom vacsorát, vacsora után pedig megnézünk egy filmet, és alszunk.

Reggel pedig kezdődik minden előlről.

Ui.: Remélem, mire nyugdíjas leszek, egyszer az életben meg fogom nyerni a lottót.

Remélem, hogy sok pénzt fogok kapni nyugdíjnak, mert akkor unokáimmal beutaznám az egész világot, ha ők is szeretnék. Nagyon kíváncsi vagyok más kontinensek látványosságaira, szépségeire.

Úgy gondolom, az élet minden szakaszának megvannak a saját szépségei és hátrányai. Most még kiélvezem a fiatalságot, aztán nyugdíjas koromra lesz időm kipihenni az összes fáradtságot.

Télen lazításképpen el szeretnék járni gyógyfürdőbe, ahol egy jót pancsolok. Egy évben legalább háromszor el szeretnék menni színházba, és ha már betöltöttem a 78-at, akkor szervezek egy osztálytalálkozót a középiskolás osztállyal. Elképzelhető, hogy akkor már igen-igen ráncos leszek, és hosszú fehér hajam lesz. Valószínűleg kisebb is leszek, de addig semmi baj ezzel, ameddig van mellettem valaki, mert nem érzem magam rosszul. Ilyen valakik a barátaim, vagy a leendő férjem. Száz év alatt talán még azt is megélem, hogy a világ szebb lesz, és nem fog tovább romlani.

Ott lesznek az ünnepek is, amiket a családdal szeretnék eltölteni, mint például a karácsony. Ilyen idősen nagy feladat lesz számomra a karácsonyfa feldíszítése, de remélem, az unokáim segíteni fognak. Én egy egészséges, barátságos nyugdíjas néni szeretnék lenni, aki mindenkinek az arcára mosolyt csal. Ha valaki beteg lesz, ápolnám, gondoznám őt, amíg meg nem gyógyul. Hagymateát főznék neki, mert nekem a szüleim mindig ezt csinálják, amikor beteg vagyok, vagy csak egyszerűen megfáztam. Én leszek a legjobb anya és mama a világon, aki a gyerekeit, unokáit, ismerőseit, barátait úgy szereti, mint senki más.

Remélhetőleg a barátnőim is élni fognak még, és tudom velük tartani a kapcsolatot. Valószínűleg velük mennék a piacra meg a templomba, de akár lehet, hogy a humán térfigyelő rendszer szerepét is mi töltenénk be. Esetleg még az orvos is szóba jöhet a találkozásra, de inkább az ősi módszereket használva próbálom túlélni az egyéb betegségeket, mint például meleg tea, zöldség, gyümölcs, esetleg pálinka. Remélem, addigra már feltalálják a távirányíthatós kockás kerek tászkát, mert lehet, hogy nem fogja bírni

a kezem a terhelést. De azzal is bőven megelégszem, ha még a kosmodisket nem szüntetik be, vagy ha megteszik, akkor is remélhetőleg pótolják valami extraszuper változattal. És ha már itt tartunk, lehet, hogy walk max cipőre is szükségem lenne.

Vacsorára valami könnyűt készítenék, ami nem terheli meg a gyomrot. Este a híradót és az időjárást nézném, de ha valamilyen érdekes vagy izgalmas vetélkedő van, akkor azt is. Persze minden olyan hétvégén, amikor Forma 1 van, azt is mindig megnézném.

Nos, az biztos, hogy rengeteget főznék-sütnék, rengeteget zabálnék, jó kövér nagyfi lennék, de imádnának az unokáim, mert elvinném őket ide-oda. Szeretném, ha öregen és ráncosan is lenne egy társam, mert mindig lenne kivel beszélni, meg nyöszörögni, hogy itt fáj, ott fáj. Elmennék utazni, sokat nevetnénk, mert a nevetés állítólag fiatalít.

Vannak ilyen nyugdíjas klubok, mamámék is járnak, nagyon is jól érzik ott magukat. Elmondásuk szerint sokat táncolnak, meg beszélgetnek ott a többiekkel. Úgyis rá fogok érní, majd elmegyek én is öregkoromban. Ha meg nem, majd csinállok otthon is ilyen mulatóst partit, majd elugrándozom én otthon is. Remélem, lesznek még barátaim, akikkel pletyzizhetek, jó öregasszony módjára, de semmiképp nem szeretnék zsémbes lenni. Tök jó fej leszek, mint most, és akkor a fiatalok is szeretni fognak, talán még a helyet is átadják a buszon.

Szívből remélem, hogy nagy mosollyal dőlhetek hátra a hintaszékembe, és nézegethetem a „mielőtt meghalok, meg kell tennem” listám sorai után virító pipákat.

Az én házam jó nagy és takaros lesz, tele szebbnél szebb virágokkal és egy medencével, hogy azért anynyira ne puhuljak el itthon. Meg az unokáknak is jó örömforrás. Eljárok majd zumbát táncolni a művelődési házba, és tartom a barátnőimmel a kapcsolatot. A férjem egy focistából lett víz-gáz szerelő, aki nagyon kreatív és házias. Ő, mikor megismerkedtünk, azzal vett le a lábamról, hogy nem vagyok olyan, mint a többi lány. Én voltam-vagyok a szeme fénye.

A nyugdíjas éveimet sok macskával és más állattal képzelem el. Egész nap velük foglalkoznék, aludnék, elmennék a piacra reggel, mikor a legtöbben vannak a buszon. Sokat ülnék a parkban a két barátnőmmel, Nikivel és Szandival, és mindenféléről pletykálnánk. Megosztanánk egymással a recepteket, átmennék egymáshoz sütni és azon versenyeznénk, hogy a szempontól melyikünk haja a lilább. Rászólnék minden idegesítő gyerekre, és kihívnám a huligánokra a rendőröket. Elmesélném a fiataloknak, hogy „bezzeg az én időmben” milyen hülyeségeket csináltunk.

Én egész nap a telefonon lógok majd és pletykálok. Remélem, nem leszek utálatos, és nem fogom utálni a gyerekeket, és hogy a nyugdíjas klubban tudnak majd kártyázni. Nem fogok korán reggel a piacra járni, online vásárlást fogok folytatni. Elolvasok jó pár könyvet, amire eddig nem volt időm, és ha minden jól megy, akkor NÉHA átjönnek az unokák, nagyon néha. Szóval minden időmet magamra fordítom. Ha megöszülök, akkor ősz maradok. Egy biztos, ha meghalok, visszajárok kísérteni.

A B terv az, hogy Dominika feltalálja az öregedés ellenszerét, ezzel megmentve az egész Földet. Hősként tisztelik őt, amiért „szépen halunk meg”. Ha ez véletlen mégsem válik be, én elfogadom az A tervet is, talán szeret majd valaki ráncosan is.

Na jó, most komolyan, csak boldog akarok lenni, és azzal a tudattal élni, hogy mindent megtettem, amit szerettem volna, és elértem azt, amit kitűztem célul. Értékes ember szeretnék maradni életem végéig. Az álmom, hogy mikor a tükörbe nézek jó pár év múlva, egy olyan nő tekintsen rám vissza, aki ráncai ellenére boldog, szemében égjen a tűz. Aki nem bánt meg semmit, aki büszke az eddigi sikereire, tetteire.

Budapest nem csak egy bűdös, koszos, politikusoktól és hírességektől hemzsegő város.

Van egy másik oldala, amit akkor látunk meg, ha használjuk a periférikus látásunkat is.

Így meglátjuk benne a rengeteg lehetőséget, amit nyújthat nekünk. Csodaszép helyekkel, rendezvényekkel, és kulturális élményekkel rendelkezik, melyeket érdemes felfedezni.

Én az őszi szünetben látogattam el országunk fővárosába. Az ok pedig a Tropicarium volt. Barátommal régóta terveztük, hogy elmegyünk majd valahova Pesten, mert ő ott tanul, de ezt csak ritkán tudtuk megvalósítani. Személy szerint én az állatkertek szerelmese vagyok. Az ottaniba, mikor életemben először, idén májusban beléptem, és körülbelül öt óra alatt először jártam körbe, fantasztikus élményekkel lettem gazdagabb. Életem legszebb és legviccesebb állataival találkozhattam ott. Volt egy külön hely a halfajták számára, tulajdonképpen az volt a mini Tropicarium, így ez alkalommal kevés új dologgal találkoztam.

Az út innen Szegedről kicsivel több, mint két óra volt vonattal, majd még egy egész óra, míg a Nyugati Pályaudvarról eljutottunk a Tropicariumba két átszállással. Nem volt túl izgalmas a nagyvárosban a zsúfolt villamoson és buszon utazni, inkább mondanám kellemetlennek. De kaland volt számunkra, hogy Pestnek egy olyan részére kellett mennünk, ami idegen volt mindannyiunknak, így minden percben lesni kellett, hol is vagyunk, jó irányba megyünk-e. Mikor

nagy bevásárlóközpontba jöttünk, de utána megláttam a Tropicarium feliratot. Számomra furcsa volt, mert arra számítottam, hogy egy különálló, nagyobb épületbe megyünk. Bementünk, és hosszú sor várt minket a kassa előtt. Az előtérben régi csontvázak voltak, majd a következő teremben már ott voltak a halak.

Kicsit még élt bennem a csalódás, de próbáltam túltenni magam rajta, és élvezni a különleges halak báját. Ott a kedvenc halam, egy bamba jószág volt, mely attól a pillanattól kezdve, hogy beléptünk, nyitott szájjal lebegett az üveg előtt. Sikertől megörökítenem.

Ezután egy olyan terem következett, ahol nem a halak voltak a fő téma, hanem a kígyók, majmok, madarak és teknősök. Ebben a teremben leginkább a majomkák tetszettek, mindig ugrándoztak és bolondoztak.

Ezután jött az esőerdő-imitátor. Ebben csak az volt a különleges, hogy slagok fröcsköltek fentről, és dörgést játszottak le. De volt itt egy szép kis aligátor (vagy krokodil), ami egy-másfél órán keresztül csak annyit mozgott, hogy a jobb karját hátrarakta. De legalább láttam ilyet is.

Ez után jöttek a kicsit érdekesebb halak, melyek színesebbek és jobb karakterek voltak. Összességében jól éreztem magam és sok érdekes állatot láttam. Ha tudtok, mindenképpen el kell látogatnotok legalább egyszer ide.



Ne feledd!

November 7-én lesz az **idegen nyelvi szépíróverseny**. A program felelősei: *Jágerné Majoros Éva* és *Zanin Csaba*.

Szintén **november 7-én, 15 órától** egészségeséletmód-versenyt tartunk általános iskolásoknak. Szervezők: *Barta Zoltánné* és *Gaborjákné Kovács Judit*.

November 12-én lesz a várva várt **Szent Johanna Gimi vetélkedő!** Szervezik: *Fejes Edit* és *Bíró Kata*.

November 13-án nyílt nap lesz a **szakképzésre jelentkezők számára**. A program szervezéséért *Márkusné Csikos Ildikó*, *Majsáné Iván Gizella* és *Németh Zoltánné* felel.

November 14-én nyílt napot tartunk a **8. osztályosok számára**. Felelősök: *Dr. Veszelinov Ágnes* és *Tóthné Bertalan Éva*.

November 14-én, 16 órától 17.30-ig fogadóóra lesz!

November 18-án 14.30-kor tartjuk az **Álljunk meg egy szóra!** játékos nyelvteni vetélkedőt. Felelős: *Mikó Anna*.

November 26-án 15 órától lesz az **idegen nyelvű városi országismereti vetélkedő**. Szervezői: *Zanin Csaba* és *Bodorné Pataki Beáta*.

December 2-án 14 órakor tartjuk az **AIDS-vetélkedőt**. Felelősei: *Csibi Gáborné* és *Fodor János*.

Az osztályok **december 2-a és 20-a között** tarthatnak **mikulásnapi és karácsonyi műsorokat** az egészségügyi intézményekben.

December 5-én nyílt nap lesz **8. osztályosoknak**. Felelősei: *Dr. Veszelinov Ágnes* és *Szabóné Diós Edit*.

December 7-én, szombaton tanítási nap lesz, **keddi** órarend szerint!

December 7-én ismét **tanulmányi kirándulásra** lehet menni **Bécsbe**. Szervezik: *Bodorné Pataki Beáta* és *Balogh-Puskás Enikő*.

December 20-án, pénteken tartjuk az **iskolai karácsonyi ünnepséget**. Szervezői: *Bodorné Pataki Beáta* és *Tóthné Bertalan Éva*.

December 21-e, a szombati munkanap **tanítás nélküli munkanap** lesz.

A **téli szünet december 23-tól január 3-ig** tart. Az első tanítási nap **január 6-a, hétfő**.

A testnevelési munkaközösség által tervezett iskolai versenyek

2013. november 14. – medicinlabdás dobóverseny (egyéni)

2013. december-2014. január – kosárlabdázás (osztályok közötti)

2014. február-március – floorball (osztályok közötti)

2014. április – asztalitenisz (egyéni)

A versenyek lebonyolítása a tömegsport időpontjában történik. Szerdánként 8. órában, csütörtökönként 7-8. órában. A díjak költségét a diáksportkörü befizetésekből finanszírozzuk.

A **KáZsé (Egész Könnyű)** lap munkatársakat keres.

Várjuk az írni, rajzolni, fényképezni szerető tanulókat. Jelentkezés *Mikó Annánál*. Gyere el, ha kedvet vagy tehetséget érzel magadban, ha csak kíváncsi vagy, akkor is!

Szerkesztőségi ülés: minden szerdán a 8. órában, a 107-es teremben.

A **KáZsé (Egész Könnyű)** lapot **kiadta:**

a Szegedi Vedres István Szolgáltatási Szakközépiskola Kossuth Zsuzsanna Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Csóti Annabell, Földi Lili, Katona Boglárka, Kókai Kata, Kovács Karolina, Lajos Csenge, Lévai Fanni, Micziz Petra, Nagy Gitta, Szarvas Mátyás, Pesztránszki Fruzsina, Vári Szilvia, Viszlói Nikolett.

A fotókat készítették: Ábrahám Eszter, Egervölgyi Lilla, Földi Lili, Pesztránszki Fruzsina

Illusztráció: Híres Barbara (címlap), Kókai Kata, Kovács Karolina.

A lapban megjelenteket írták: Ábrahám Eszter, Csóti Annabell, Földi Lili, Gombkötő Ildikó, Fekete Krisztina, Híres Barbara, Katona Boglárka, Kómár Dóra, Komlósi Zseraldin, Kristóf Klaudia Krisztina, Lajos Csenge, Micziz Petra, Mikó Anna, Móra Dominika, Pesztránszki Fruzsina, Szarvas Mátyás, Szatmári Kitti, Vigh Ildikó, Viszlói Nikolett, Volford Renáta.

A felhívásokat, aranyköpéseket, kedvesinálókat köszönjük szépen tanárainknak!

Szeged, 2013. november